

Merlići od CA
Versi na labinjanske cakavice

Grad Labin
KULTura sNOVA Zagreb
Kulturni krug Labin

2015. godina

IZDAVAČ:

KULTura sNOVA Zagreb

SUIZDAVAČI:

Kulturni krug Labin

Grad Labin

ZA IZDAVAČE:

Tulio Demetlika

Zdravko Odorčić

UREDнице:

Neda Milenkovski

Loredana Ružić Modrušan

OBRADA NASLOVNICE:

Ivona Verbanac

SURADNICI:

Rina Miletić

Zlata Jurcan Vukelić

Gordana Dropulić

Ivanka Arefijev

TISAK I UVEZ:

Studio Moderna d.o.o. Zagreb

ISBN ISBN 978-953-7844-72-1

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 000905875.

Merlići od CA

Versi na labinjanske cakavice

Zagreb/Labin, 2015.

*Ta libret je
za sakega
ki va srce nosi
labinjonsko
cakavico*

Ki god da cuje naše tri, cetire besedi, na hip se inkanto, jer mu se paro kako da kapi i kako da ne kapi ca se gona. Da bude sigur, penso, „ ma bolje da pitan od kuda so ti ljudi.“

Od Labina, od Istrie, rišpondimo.

A to ste vi ca se gonate na „ca“!

Cagodar smo kontenti da se naše besedi ke smo navadili od svojeh materi tako lepo cuju i da pježuju oneh ki hi nasluhajo. Nimamo stroha, ali imamo veli rišpet da se ta naša lepa beseda kako i njena konta ka se cuje i kad ne kantomo, ne sme nikad zobit. Sparacun tega, je i komun labinski ze va ordin da našo cakavico štimo i cuva koko suho zloto.

Zajik, pravo onaisti kemi je to delo, živeje koliko ga se gona i koliko se na njin piše. Libret kega imate pred sobon je prvi ka je od prve do zadnje padine napišen na labinjonski. Fala na ten regole, sen onen ki svojo poežijo pišo na labinjonsken zajike.

To je libret od velega valora za naš Labin.

*Tulio Demetlika
Podeštot od Labina*

IVANKA AREFIJEV

Rođena je 1962. godine u Puli. Živi u Koromačnu. Piše pjesme na standardu, labinskoj i rakljanskoj čakavici. Piše i prozu te kratke erotske priče kao i dječje slikovnice. Radove je objavila u zborniku pjesama Labinstine "Labinski versi2" 2008. godine. Inicijator je i organizator pjesničke manifestacije "U susret Sv. Barbari" u Koromačnu od 2006. godine. Pjesme je kazivala u emisijama na radio Labin ("Užonci našega kraja"), radio Pula, radio Istra, radio Maestral i radio Gorski kotar. Čitala je pjesme i na pjesničkim večerima kao što su: Susret na dragom kamenu, Memorijalu pok. Đina Valića u Raklju, pjesničkoj večeri posvećenoj Giuseppini Martinuzzi u Labinu i na TV Nova Pula. Redovito sudjeluje na poetskim manifestacijama diljem Istre, u Rijeci, Rabu, Krku, Križevcima i Prelogu. Objavila je zbirku poezije "Kanat od mora", 2009. godine. Pjesnički susreti koje je organizirala u Koromačnu imali su za cilj očuvanje domaće riječi (dijalekta), kao i nakanu da se domaća riječ kazuje, da ostane zabilježena i u knjizi kao jednom od medija koji je dostupan širom krugu interesa. Jedna je od koautora zbirke "Labinski versi 2". Pjesme su joj zastupljene u zajedničkim zbirkama: Megamaxy Gigant pjesma 2013. godine, More na dlanu 2013. godine, Kad se sretnu naša slova 2013. godine, Valentinovo 2014. godine, More na dlanu 2014. godine i Antologija facebook pjesnika, 2014. godine.

NEVERA

Zimaaaa
Bura puše
Hladno je
Va tele led
Vero ću se kući držat
Va teplen bit
Vonka nanka nos neću stavit
Svoje pretele preko
Fejsa ću ćut i videt
Dobro jutro
Semi poželit
Penšjerima hi
Se zagrlit
Ma anke jedon
Bačin njin dat
Se hi lepo kuntetat
Eko tako
A bura, sneg i dož
neka se vero tuco.

ŠKARPETI

Guma ot kamjona

Plotno ot storega trliža
Maškareta ot veluda
i mići fjok

Joki konac,
preteni

Vela, debela igla
Ruki prove
ženske

I ekola škarpeti.

KANAT II

Sopci moji, zasopite
Neka s vami moje telo
Vajka mlodo bude,
Neka tonca, kanto!

Svojni nemojmo farmat!

Dokle je s nami naš kanat,
Naša beseda zostat će za vajka!

Sopite na meh,
Sopela neka se cujo.
Mišnice ,
Neka anke tuka budo.

Zasopite jedon balon,
Pustite svoj lepi glos.
Naše nogi s vami
Će zatoncat.
Svojni nemojmo farmat!

Dok je s nami naš kanat,
Naša beseda zustat će za vajka!

BAULJ

Na šufite
dreveni baulj zobljen stoji
pun proha, paucini
zub vremena ga je zgriza
lahkega koraka mu pridivan blizu
ali stroha iman ga tikat
stroh me je, da se ne raspode.
Z ruko pasivan po njemu, otpiran ga.
Odor od njegove starini
širi se po šufite,
neka toplina
steže me okole srca.
Lahko bol cujen
kako edera moje srce skupa
s bauljen kega smo zobili
obavija okole sebe.
Pomalo kalivan pokrof
ki kako flauta pušća svoj glos
i kkao da mi sope molitvico
cujen njegov poznati glos
"Tornoj se, nemoj me zobit!
Za tebe son vajka
na sejnen mestu.

SADA IMAN ŽELJO

Sada iman željo
Da te stisnen poli sebe
Da te cujen
Da te cujen kako dihaš
Da te gljedan kako spiš
Željnin te imet samo zose
da mi dnevi pasevajo
Dok penson kako da te kutenton
Da ti saki don drugošlje recen
Da te joko iman radi
Da te cuvan i va to da vajka vervaš
A kad ti si obrno život
Ja ću bit taista ka će ustat poli tebe
Ja ću bit taista ka će
Delit tvoje muki
I ka neće bižat od tebe
Kad si buđo kontra nas
Pogljedat ću tvojo lepi obraz
I darovat ću ti sa moj smeh
Za tvoj amor pred se njih ću stot
Da te cuvan
Jer ti ćeš mi bit veli valor
solića tebe željin.

MLADEN BASTIJANIĆ (Cekuta)

Rođen je 04.05.1955. godine na Vinežu kod Labina. Osnovnu i srednju školu završio je u Labinu. Živi na Vinežu kod Labina.

DUŠA OD GALIJOTA MIKULA CEKUTA

Ca je huje?
Živet ili je bolje umret.
Bolje je umret da bi moji mogli živet.
Tuć more moran poč
Da bi moja gron živela
Da bi se durun pensalo
I na glos gonalo.
Će prit ura da ćemo
Zose delat, zose živet.
Ćepat veslo va ruki moran ja
Ma ne zose, ma ne za svojeh.
Će prit don da nikad
Ma propjo nikad
Pot, suzi i se muki, do krvi, do smrti
Za drugega življenje domo.
Kamo gren i ko crno more ćun rivat, ja ne znon.
Ute bin da ono ca znon zostone da se dalje gona.
Fundament je neki od mojih zido.
Ja son na ta zid još jedon kamik stavi
A moji keh son doma pusti neka zidajo dalje.
Eko zato gren na more
Zato ćun veslo va ruki ćepat.

MOJ KROJ

Hoj na Fortico
Poglej dole, more se peni
Poglej gore, Učka se beli
Poglej levo se do Pična
Poglej desno se do Skitaci,
Moj ti se kroj nudi
Zami me, zami me
Va vocijah me nosi
I više me svojni
Nećeš zobit

KOVARI S KRVOVE PLACI

Va crno zemljo zemljo saki don so hodili
Crni od karbona svojemi, doma
Si neso tornali
Va Krapne va Raše karbon so kopali
Na Vineže, na Krvove place na dvo morca
Iskra je ugonj zapolila
Digli so se na nogi
Kontra fašizma, kontra patnji i boli
Digli so se na nogi
Da ne budejo robi
Spametimo se nonjeh
Kovarska svića zavajka sveti
Spametimo se nonjeh
Digli so se na nogi

KRVOVA PLACA

Ti si njuzlo od Vineža
Ti si valor od Vineža
Sto let se zno zote
So življenje je šlo vote
Znon, cuda puti si pensala
Da te je naša pamet zubila
Pot, suzi, karvove ruki
Ki će zobit se te muki
Vervaj prit će ta ura
Kad ćeš opet zavopit: hura !

POLVERICA

Stareja je od mene
Ma anke od tebe
Cuda je baloni ona videla
A još više dogodori storila
Vajka non je najbolja pretela
A ca je se s nami pretrpela...
Ni Vinežana ka va nje ni bi
Ni ga ki se tu ni spoti
Najlepce je na svete
I po zime i po lete
I dok je god tega sveta
Polverica je non sveta

SANJA DEPIKOLOZVANE

Živi u malom pitoresknom selu Maršani sa suprugom i dvoje djece koji su nepresušni izvor inspiracije i vedrine. Po struci je profesor hrvatskog i talijanskog jezika, a zaposlena je u Pazinskom kolegiju gdje četrnaest godina radi u struci.

Pjesme piše petnaestak godina, isključivo na čakavštini, a tematski su vezane za sve što je okružuje. Prošle, 2014. godine se prvi put prijavila na natječaj Gradske knjižnice iz Poreča, nakon čega je njena pjesma «Preša» uvrštena u zbornik «Verši na šterni». Sudjeluje na natječaju «Ca je ča» u Labinu, 2014. godine (njen drugi pjesnički nastup) na kojem osvaja prvo i treće mjesto.

Na natječaj se prijavila jer želi pridonijeti očuvanju lijepog i posebnog "ča" i «ca» čiju osobitost voli da prepoznaju i čuvaju nadolazeće generacije.

DOMOĆOJ BESEDI

S nami si od zikve do mize.
Na saken oltariću i na saken križiću.

Dišpetoš se vrimenu ki te smiron obraće
i značenje ti prevraće.

Ne smimo te zapustit!
Ni nijenoj fortunodi prepustit!
Od kolena do kolena triba te tendit.

I gojit!
Da se ne zatareš,
i da se po sen zno da si naša!
Aš još ku tebe zatojimo,
zgubili smo, pak, se
po čemu istrijonski čovik,
svoj je!

Beseda! Domoća, lipa, slatka, beseda!

Neka te Boh poživi
i čuva od sake ne – vere!

HOMO H LAPAC

"Ala, homo delat!
Ča ćeju nan ljudi reć?!"

Homo trse poštrofit,
seno je za prevračat,
vrt za zvanjgat,
a i blago triba va dvor ugnat!"
nabrojala bi ocu moja mat.

A otac bi se se pod murvu,
štuf od dela i življenja.

"Eko, son si som kriv.
Son se moga oženit za kakovu šinjoru z groda
pa bin danas bi homo gospodin, a ne homo hlapac!"

"Ala vrah te je do!
Ma da biš bi dobar za delat kako za govorit!
Šu! Levoj se! Homo već jedanput!" ješkala bi mat.

A brižan homo se je komoć sto
i s palicon na pokoru zaškraco.

BRAGEŠE

"Ma ti lipo stoje ove brageše!"
Pretelica mi reče,
dokle va "agrariji" pijemo belo kafe.
A ja brzo stisnen trbuh,
aš, kako da me malo stišču?!

Od vrimena – va posu.
Na bokih – zarad veli računi,
a i bragešnice kako da su mi se malo skrotile!
"To je se polak vrimena i recesije!" nasmijemo se Tea i ja.

Ma sejno se štimon kad ih obučen.
I kuntenta son va njih.
A ki zno ča bi me tukalo va bragešah ljučkih?!

NONINA KASELA

Va konobi je tamila nonina kasela.

Do nje san se došuljala
i pomalo pokrov levala.
Da je ne bih maganjala!

Ma kako san se smijala!

Po konobi su tekle besede,
a ja san ih komoć ćapala
i va traves zamotala.

Lipo san ih oluštrala,
na hortu zapisala
i hćerici jedan veli kus dote guvernala.

ŠĆORICA O MENI I TEBI

Pustite me da se igron!
Besede hitin va šiljor!
Najlipče ću vibrat
i šćoricu van prežentat!

Šćoricu ku su naše ruke prele,
dokle smo na prolićnjjoj trovi ležali
i jedon drugega ješkali.

Ješka je prerosla u ljubav,
ljubav u život
ki nas čini da se se manje ješkomo,
a se već dišpetomo.

Samo me pustite da se igron!
Besede hitin va ta sakramenski šiljor!
I opet ću najlipče vibrat,
a, forši ću se i manje urtat?

GORDANA DROPULIĆ

Rođena je u Vinežu kraj Labina 1960. godine.

Piše poeziju uglavnom na labinskoj cakavici. Uglazbljuje stihove. Nagrađivana je na Literarnom natječaju „Ca je ča?“ Gradske knjižnice Labin.

Kao učiteljica kod učenika njeguje ljubav za poeziju, naročito na zavičajnom dijalektu za što su postignuti zapaženi rezultati dugi niz godina.

KORENI

Rosli smo, zrosli i zarosli,
zaraščeni va karbone.
Na karbone, od karbona,
z muko karbona na živote.
Va živote doživeli,
proživeli i preživeli.

Koreni so nan va karbone,
od kolena, na koleno.
Do kolenah, po kolenah,
po valejah va prohe karbona.

Danas bi mlaji oteli doživet,
kako je bilo pod zemljo živet.

DISPERIJA

Na visokeh taketah tece
od butigi do butigi
i nosi pune borši firmane robi.

To noj je vrh sveta!

MOJA MAJEŠTRA

Dibula otročica
belega obraza son bila,
va kantune
jedinemu na pute sedela.
Od velega srama,
jeno mačo na flajde
son skrivala.

Ma ona je videla,
storila od voka,
depošti mi ruko na rame kalala
i prez besid potahtala
– moja maještra.

A ja son narosla.
Sada son maještra ja!.

RINA

Ćepale smo se va hipe živiljenja
moja pretelica i ja.

Ćuvat ćun ga zavajk.

I prvi put ca se vidimo
(forši tamo gore)
ćemo se načakulat.

STROH

Zami me,
čuvaj i škrbi se zo me.
Danaska more gladi stini
i ni hi stroh.

Ma, jo li moren
stisnut zubi i obrnut se?
Forši će se more razjudit,
stini i puži porazbijat,
penu i kaplji suzami pomišat.

Pridi,
ćepoj me za ruku,
ogrni me, skri!
Jedon don će zavajk pasat
si teški dni.

TINA DRUŽETA

Rođena je 16.01.1997. u Rijeci. Živi u malom selu Brdu u blizini starogradske jezgre grada Labina, gdje je pohađala osnovnu školu Matije Vlačića. Tina je velika obožavateljica prirode i životinja, a u osnovnoj školi prepoznao se njezin dar za pisanjem pjesama na dijalektu. Kasnije upisuje srednju školu elektrotehnike, a u slobodno vrijeme i dalje piše pjesme.

BUŠIĆ

Oci son od tebe skrivala,
sreća da se je mesecina kalala.
Ruku si mi ze i prema lanterne smo šli.

Poli lanterni si se fermo,
va voli si špijo.
Ruka tvoja zad vrot mi je bila,
nanke neson znala,
da son ti hip...
bušić dala.

FORŠI ĆEŠ ME PREPOZNAT

Noć je tako lepa
ma hip paso.
Lepo je va postelje bit
muziku posluhat
i note pensat.

Note pensat, magari znat
da niš od tega.
Ti me nanke ne poznoš.
Ma ca me briga
ja va svoje globe
moren pensat ca god ćun ja.

Neka vreme svoje stori,
forši ćeš jedon don
i ti mene poznat.
Ma ja ću onda siguro
na drugega pensat.

PRVO BIN SE SELA

Prvo bin se sela
i lapeš va ruku zela.

Ruka bi po horte soma šećala
i se pensjeri soma zapisala.

Seda kad leto pomalo finjuje
i bura na jugo obrnjuje,
sreća se frmjuje.

Korak po korak,
šetembar se tornuje
i lišće kaluje.

Dvo škalina su previše,
a jedon je premalo...
Leto nan je pasalo.

REKLA MI JENU VEČER

Da ni noj lahka.
Da svoje pensjeri nima s ken dilit
da njega noj je Boh, prvo trata ze.
Va sne da noj ga je tornu,
za ruku da je, je čepo.
Ma vreda da je nazad šo.
Mi je rekla kako me je nučica zvo,
a i soma znon kako me je vajka kontento.
Za datum na ka je šo
mene je šempre na ceste za Šumber gono.
Da smo retko siti, gusto lačni,
moje matere si na škerac gono,
a none pokle obeda biš zakanto.
Z Iveton na moru si hodi,
a s Fijorelu i Čelestininen mužen za politiku govori.
Na fešte biš merikani peljo,
ma sejno najraji biš nuki doma kokoľo.

SAPON

Teplo je, se gori.
Po tele pot leva.
Va rukah težok sapon
ruki so suhi ispocane
redi su dugi, kraja njin ni.
Prloga med njimi je mirakuli.
Saponoda po saponodo...
Nekakor napred se gre.
Život pognjen težak je.
Sunce je več zad hodan
Sapon je na ramene
doma treba poč.

SILVIJA FARAGUNA

Rođena je 28. travnja 1983. godine u Rijeci. Źivi u Malim Turinima kod Labina. Piše pjesme na hrvatskom standardnom jeziku i dijalektu (cakavica). Pjesme su joj objavljivane u zajedničkim zbirkama “Verši na šterni” 2004., 2005., 2007., 2008., 2011., 2012., 2013. i 2014. godine gdje se već tradicijski uvrštavaju pjesnici iz cijele Istre. Ta manifestacija održava se jednom godišnje u Vižinadi na prepoznatljivoj “Battistellinoj šterni” u organizaciji Pučkog otvorenog učilišta iz Poreča. Krunu njenog pjesničkog staža zaokružena je 2014. godine antologijskom zbirkom “Verši na šterni” 1994. – 2013., u kojoj je uvaženi dr. sc. Boris Domagoj Biletić kao izbornik te zbirke uvrstio dvije njezine pjesme.

DIH

Sa suncen spod tebe
Dih je laško
Vetar je puho
I zadnje besedi
Pusti je va čape.
Dvi suzi so srce popile
I na rukah mi ustale.
Struh se po kantunah čepeva,
a mrzle noči na kušine spe.
Seda va mene,
Ta hip zute.
Prvo trata
Za nas.

ŠTOFNJI NA SRCE

Zapiran oči
Da ti lice čepun.
Dih mi sunce
Svetli,
A koraki spe.
Suzi se za kušin drže,
A duša spi.
Pensiri kalivajo,
I besedi pasevajo
Kroz mene.
držin se,
a srce je na tle.
Zmaščeno, trenjeno.
Ustalo je se...
Va sne,
Bez jutra i tebe.

ZARINJENA DUŠA

Dih mi sunce svetli,
A konaki spe.
Arija se kambija
I ja trpin
Kušin se mesti,
A suzi se za kućeto drže.
Ura ropotu i
Duša muči.
Dvi kandeli so srce ćepale
i na mene ustale.

ZARAŠČENO TLO

Se je tiho,
samo pensiri zadevajo.
Moji koraki
se još vajka drže.
Ali ja mučin.
Ariji niman
I jena suza me ćepala.
Vetar je puho
I bruzdi so se vuljale,
A trdi pluh
va zemljo me je kalo.
Ču se zadnji dih.
I srce je ustalo stišnjeno
Kako tić va njozle,
Kako zadnja per
Prvo mraza.

KAMBIJANA KRH

Teške ruki kunfin so držale,
A tilo krepko se kalalo.
Vetar je puho,
Ali drugošlji od nas.
Pod rumbrelon
So mi suzi zaspale
I mesec na barkone čuvale.
Po kršine so uri bižale
I na kamike ustale.
Sunce je perije šinjalo,
A dih je usto.
Na tebe,
Zavajka moj.

ŽELJKA FONOVIĆ

Rođena je 1949. godine u Filipani (općina Marčana). Živi u Tupljaku (općina Pićan). Radila je kao učiteljica u Osnovnoj školi Vladimira Nazora u Potpićnu (Područna škola Tupljak). Kao mentorica učenicima sudjelovala je na brojnim natjecanjima na županijskoj i državnoj razini. Poezijom se bavi od djetinjstva.

BROD NA VETRI

Kada brod zojde na otprto more,
nikad ne zno kadi će finit,
ča će mu se na ten vijaji dogodit,
kakovo će ga vrime kumpanjat,
do kuda će i kamo arivat,
ča će se na ten puti provat
i će li se kada va kroj inbarkat.

Brod je kako čovik.

Kad se čovik rodi ne zno
da će ga čuda puti vetar nosit,
da će ga tuć jugo i bura,
sunce ga zu su forcu teplit,
more ga prez milosti voljat,
sakakove beštije ga tokat.

Čovik je kako brod.

Samo ča čovik zno da će,
kad pride njigovo vrime,
va sigurun porat arivat
i tamo zgušta zaspat.

DIŠKORŠI

Ne sploti se, nona moja,
va kampanji nič sodit,
ljudi nimaju šoldi,
ki će ti to kupit.
Ma se sploti
saki don do polne spat,
i celo bojže zapolne
va kompjueter špijat.
Ne sploti se, nona moja,
va školu hodit,
kadi ćeš te prosin
danas delo dobit.
Ma se sploti smiron
po oštarijah hodit,
i šolde ke ti je otac
krvovo dobi, potrošit.
Danas se, nona moja,
ne sploti ni jis ni pit,
aš ćeš debel prit
pak ćeš se najzod i obolit.
Po tvoje se lipi moj otrok
onda ne sploti ni živit kad znoš
da ćeš jedan don umrit.

TAKUJIN

Pod ruku kola bela
šeću po placi,
on mlad i šesan,
ona stora i nagrišpana,
ma però lipo regulana.

Jedon za drugin
za njimi se obraćaju
i Tone i Frone
i Ana i Marija
i cela kumpanija.

Ma njemu ne porto
ko je mloda ko je stora,
ko je mršava ko je debela,
samo da ima pun takujin
i da on komandira š njin.

VELA LJUBAV

Kad se vetar z svu forcu
va grm zatuče,
stišće ga i gromačo,
ne do mu do diha prit;
to bi trebala vela ljubav bit.

Kad more z svu forcu
va kamik tuče,
obahajiva ga i pere,
ne do mu do diha prit;
to bi trebala vela ljubav bit.

Po cesti on i ona,
metar jedon spred drugega,
z glovu va tlu,
bez besede do doma će prit;
to bi trebala vela ljubav bit.
Na postelji ležiju cito,
z obrnjenimi hrbati,
samo srce kako zmučeno tuče,
ne do njin do diha prit;
to vela ljubav je –
ne samo da bi trebala bit.

ĆU TI PRIT

Dok te ne vidin,
va sebi penson,
za štipidu me drži,
neću mu prit
magari umrit.

Dosta da poli mene paso,
da se frmo,
da me pogleda,
stori mi mot,
ne treba ni besedu reć,
se ću storit
i nazad mu prit.

Prit ću mu jutri,
i prikojutri,
ne treba ni govorit,
on to već zno,
pak sako toliko
poli mene paso.

BRUNA GOBO

Rođena je 1949. godine u starom gradu u Labinu. Po struci je rudarsko-mašinski tehničar (zadnja generacija "Mate Blažina" u Labinu). Radila je kao službenik u "Prvomajskoj" u Raši i otišla u mirovinu 2001.godine.

Pjesme piše godinama, na labinskoj čakavici. Sve su to šaljive pjesme o osobama koje su obilježile njezin život, djetinjstvo i mladost. Udata je, majka troje djece i sretna baka četvero unučadi.

MOJ ČRČ

I danas kada priden na labinski črč
poli srca mi je paso neki grč.
Tu son se rodila, po place skokala
i seh va storen grode poznala.
Va nedeljo večer Črč je bi pun ljudi,
ki so šećali, a mi deca smo njin se pod nogi motali.
Ku je mladić ime mlodo, jo je va pineto peljo
a mi kurjoži smo zajno zad njimi šli, se zno.
Sako jutro so materi va butego hodile
i sako večer so lepo va crekve kantale i molile.
Po Torjone smo tekli i se skrivali
i čuda puti radi tega, po guzice ćapali.
A saki večer po lete so pod Ložo ćakulali,
a mi smo deca štupideci i po Črće komedjali.
Va pastičeriye smo đelati jali,
a pokle se od trbuha trdo svijali
Čuda puti smo se anke svadit znali.
ma smo vajka si preteli zustali.
I danas se smejimo kada se inkontromo,
ošto, naši lepi rikordi jedinemu ne domo.
Forši jedon don ćemo se rivat si pravit
i od naše mladosti nešto lepo si pravit.

NINETTA OD ČRČA

Po naše place je saki don tekla
i sakemu lepo besedo rekla.
Mića i suha je bila, na forca nje ni nikat falila.
Preko ruki je griđo boršo od robi nosila
i va sebe kantala kada je hodila.
A morala je vajka teć,
da bi mužu i decami storila ubet.
Pet lepeh sini je imela,
oni so bili njena kuntenteca vela!
Điđi je bi dobar šlovek, ma ga je pježalo popit
i nikat ni znala kada će doma prit.
Deca so ga čuda puti doma dopeljali
i da će hi Ninetta pofolit, so znali.
Ona ni nikat zonjega grdo rekla
i vajka je žbrova kontra njemu tekla.
A ni nje bilo lahko, ošto je samo muški imela
a znomo da je i med njima jeno molo imela.
Si so je pitali: "Dove ti va Ninetta!"
a ona se fermala i rekla: " In gondoleta!"
I danas jo vidin nasmejano koko po place teče,
i kako da čeka, da mi opet nešto reče.
Ninetta i ti si bila bokunić našega Črća,
i anke tebe nikat nećun zobit ja.

PLINIO de la BEPA

Črno bareto kako pečurbo je nosi,
a na očijah kako portačiki debeli očoli.
Usta debele na švik je ime
i veli zubi va kantune.
Bargeši od tarliža na čuda mestah zakrpane
a majice so mu bile vajka zgrčene.
Neki zeleni trenč je ime kada son se nonjega inkontrala,
do mu ga je neki, ošto moda je pasala.
Va škuljah po ceste je vajka kopo
ošto brižan, drugo nič ni zno.
Po talijonski je vajka gono, a i po labinjonski je frfljo.
Som sobon je brontuljo kada je jodan bi,
a deca so mu se smejali si.
Žena mu je mića Bepa bila
i vajka ga je sakomar kumpanjivala.
Kada ona ni bila blizu njega,
zajno je kuntenteji bi, ona mu je zapovedala.
Sake ženske je gono: " Signorina che bele gambe la ga!"
a ni zno da je stora i šepasta ženska pasala poli njega.
Vajka je dobar i vesel bi
i takovega ćemo pametit si.
I kukof god da je bi, ustat će zonjega beseda lepa,
on će za nas vajka bit "Plinio de la Beppa!"

JEDON MOJ SONJ

Priša si potihno na vrota va moj sonj,
lep kuntenat i nome namuron.

Ja son te čekala, zoč ne znon,
ča je to s manon, ja te ne poznon!

Na lahko si me za ruki ćapo
i nešto lepo mi šapićo.

Neka ugodna toplina mi je poli srca pasala,
i ja son se ot te milini inkantala.

I čekala son nešto, ni soma ne znon,
ma zoč, kada te još vajka ne poznon!

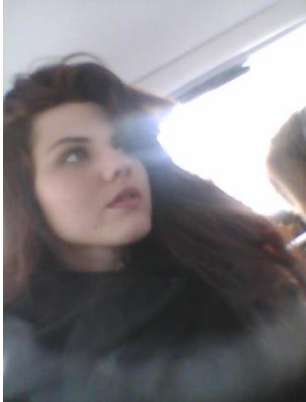
Va hipe te više ni bilo, šo si ća,
a ja son te još vajka čekala!

I se vrota son upirala i te iskala,
ma, se je vreda pasalo, ja son te prepoznala!

BOKONIĆ MOJE MLADOSTI

Kada son mola bila i ja son poli noni,
na štramace ot trukinjišća spola.
Kuko got si se obrnu, se je šamuljalo
i sako jutro se ga je na novo sprovljalo.
I lepo je dojo po neke trove
i vajka son ga gljedala va kantune.
Spoli smo na šufite i na pode
i poslušali kuko doš pada po krove.
I sako kapljo son mogla brojit,
a lepo je bilo, nikat nećun zobit.
Još i danas čujen ono šamuljonje
va ken son spola, poli none.
Neki put mi se paro
da to ni nikat nanke bilo!
Ma, sejno, kada na to storo kućo penson,
utela bin, da jušto malo, va oni štramac tornon.
I siguro bin opet bila ona mola mića,
ka je po vrte tekla i lovila maškića.

TIHANA GOBO

Rođena je 13. lipnja 1986. godine. Nakon završene osnovne škole upisala je Jezičnu gimnaziju u Labinu koju je završila 2005. godine. Iste godine upisuje studij hrvatskog jezika i književnosti pri Sveučilištu Jurja Dobriće u Puli. Godine 2011. magistrirala je obranivši rad *Zavičajni motivi u djelima za djecu i mladež Daniela Načinovića* pod mentorstvom dr. sc. Valnee Delbianco. Aktivno govori tri strana jezika: njemački, engleski i talijanski, a poznaje i ruski. U slobodno vrijeme piše pjesme na čakavici, ali i na hrvatskom standardnom jeziku.

LABIN

Pridi va grod od kovari, prošećoj po Pjacale,
poglej šoht kede so ruki našeh nonetah kopale.
Zakantoj jeno po domoće z našemi sopci,
i hoj do Dubrovi kede kanat sako leto zvoni.

Poli đira za Rabac, pošpijoj onega šloveka ka va libret piše,
je već cetirestoikvarnor let da ga ni više,
Matija Vlačić Ilirik so ga zvoli, zonjega si siguro cu još kad si bi moli.

Zateci se do placi va storen grode, popi jeno kafe va hlode,
a kad te fjaka čepo, stani se, po kontrodah paseđoj,
od vrotah San Fior kontra teatrine i Circole hoj.

Nemoj zobit i do kući naše najveće maještri skocit,
za delovci i siromahi ta je šinjora rivala puno storit.
Još je štimaneh ljudi, videt ćeš hi luštri jenega do drugega,
hoj zoda do fontani, mohni njen zdugega.

Pokle po Pinete prošećoj, odor pini i rožicah pounjoj,
ku vidiš kega z njen začakuloj, pomalo, ošto će reć da prešoš.
Navecer kada kontenat na Fortico rivoš, kapit ćeš da Labin
jušto napol poznoš.

MOJ NONO

Već je pasalo pet let da mojega noneta ni.
Ka put mi se paro da još na svojej kantrege sedi.

Nona gleda kroz barkon i penso da će prit
Ma se zno da temu ka na Belac gre, sunce više nikad neće zasvetit.

Nono je veli šlovek bi i pod Jugoslavijo saki don va kovo hodi.
Vajk je kanto i se veseli, anke šes deci zgoji.

Nikad maj ni jedinega tradi i sakemu je od pomoći bi.
Lepi moj nono, sada kada te više ni, ja znon da se takov dvo
puti ne rodi.

PEKLJAR

Celi don je spreda markata pekljo,
dve kuni va žepe skrivio.
"Još samo šes, šinjora moja,
pa si moren poč kruh kupit.
Ili ku bite mi vi više dali,
još mi samo malo fali."
Cetire, pet, rivo je naspravit
i pokle polna va brageši stavit.
Pasivali so neki dvo mladića,
njin se je videlo lepo pekljara jodit,
on se inkanton ni ote jedinemu zamerit.
Prvi alkolizon ga je rinu po škalinah,
drugi je brontolo da takovemu beci ne robi dajevat.
Pekljar je brzo prez beci osto,
doma placeć s prekinjenu ruku šo.

ON I ONA

On i ona so lepi por bili, po Labine vajka abračeto hodili.
On ingamba, ona elegante,
ma se je krepalo, kad se je doznalo za njegovu amante.

Ona je poli svoje matri ušla, a on po oštarijah poce hodit,
zmučen ko puška.
"Ne znon kako son žih osto, kede mi je pamet bila
kad son se na onu svoju sekretaricu namuro."

Je pasalo leto don, ona s drugen spreda Iveta paseva.
Mu se je grdo videlo, ta huncut ga špijo popreko.
Ona s ocijami obrnula, zobila da je nekad s njen społa.

Ive se je pobra brzo va jedon kantun, da ne bi co va glovo dobi za racun.
"Marica moja, sunce moje lepo, otkada son druge parvo,
znon da samo tebe iman radi slepo. "

DEBELA

Od mičega debela je bila, mat njoj je vajak panini va škoło nosila.
Na plažu kad so šli, sobon je barnala blinci.

Va klase so njoj se si smijali i na fizičken je s balu gađali.
Lepi mladići bižali so od nje koko tići, a debela njen je
namigivala svojemi ferolići.

Jedon don šla je na feštu i obukla lepo veštaljo,
piturala voce, obukla rikamano haljo.

Cuda je sveta prišlo da se veseli, a na bankarelah se kupivalo
ko da jutre ni.

Debela nadvertila jene lepe brageši, kupila hi zajno da njen
pricija ne kreši.

Obuce hi brižna jutre za na kafe, takovega smeha ni let bib va Labine.
Kada z kantregi se je stala, nonica do nje žvelto na nos vičoli je klała.

Ljudi se smijo od kativirji, brageši so puknule,
a debela je ušla vonka z oštariji ko da si vrazi zad njo lete.

ZLATA JURCAN VUKELIĆ

Rođena je u 1956. godine u Umagu. Piše stihove i prozu na HR standardnom jeziku, istrovenetskom i književnom talijanskom jeziku te čakavštini. Glumila u predstavi o Matiji Vlačiću u režiji R.Raponje i drugim predstavama. U Labinu režirala autorsku predstavu za djecu „Velike pahulje male“. Svoje stihove uglazbljuje i pjeva. Uglazbila i stihove drugih autora: R. Miletić, N. Milenkovski, M. Milete, V. Brubnjaka etc. Uglazbila je sve pjesme zastupljene u ovoj knjizi. Piše za djecu, priče i poeziju te se predstavlja scenski i interaktivno kao pripovjedačica svojih priča i klasičnih bajki. Članica je Društva haiku pjesnika Zagreb i slikarske udruge „Sulikum“ Sisak te udrugom žena „Loza“ iz Funtane. Bavi se slikarstvom kao svojom prvom ljubavi s pet samostalnih te dvadesetak skupnih izložbi.

Autorica višejezične zbirke „Toncatilitić“. Nagrađivana. Zastupljena više puta u zajedničkim zbirkama „Verši na šterni“, „Reci mi ca“, monografiji likovnjaka u Sisku te drugim. Pokrenula glazbenu radionicu te osnovala žensku klapu „Mimoza“ koju vodi pri „Ligi protiv raka“ – Labin, humanitarno.

ŠIES KANTADUORA LABINJONSKEH KLAPI

Prvi je tić i balarin
Drugi sope armoniko i viulin
Treten vero ne robi ziet mero
Cetrtri je skercozo i storen na leđero
Peti je poli storenega kako i kampanil
Šiesti je vajka cito ma đentil
Ka put delajo barufo i brontolojo
Ma sejno grejo skupa i lepo kantojo
Oni biondi, ca na brode armoniko sope,
Ćakulo z partituro, vajka „ po svojo“
I cito, cito, gre dreto,
„Va tempo andante, scherzoso i allegretto!“

Va takte robi toncat i na njihov kanat „ tempo“ udril!
Ošto oni su precijozi kako i naš
Najlepci tić !!!

BORDIZAT

Kat bin ti rekla jedon don
Da bin otela va more bit delfin
Živet na moru kako kapiton
Lanternon sunca bordizat

Kat bin ti rekla, kako da si moj pretel
Da joko trepin za saki novi don
Soli na brode žuhka su rana
Krela mi duša, vika vitirna sonj

Kat bin ti rekla, a to bin otela
Da takov vijac ne moren već farmat
Na vole mora ćun portit z dobren vetron
I punin srcen ćun bordizat!!!

ŠJOR KAPITON

Dve rigi – jedon boton!
Stomanja bela – a ni nedelja!
Mustači „in su“ – jaketa blu!
Inbotonon...

Brod šumprešiva ŠJOR KAPITON.
Zlotne špalete „ Con due, tre righette! „
Po brode se hita...Ma che bella „slika“
Ma co mu robi kede gredu brodi?
Ni nic za reć, anke zome preveć!

SAGRE BESEDI

Moj Labin! Gori poli sunca...
Ca biš ote, na balun zatoncat i zakantat?
Kako i lepa ženska kada se pena zbudi
Pokozat non bošak, zelene mehke grudi...
Blagoslivat mirno more, drage i kamik Uške gore
Trde grote i stine, ca su storile naše lipo jime

Saka labinjonska nevestica tvoja je sestrica
Njejne ruki će mićo dite, kantajoć limbat va zikve
Tvoji golubi će z domoćon besedon letet
Ot levanta do ponenta naše sagre zemlji lejit i štet
Toncat, obrnivat se, taranjkat i s forcon življenja durat i durat!

ŠPOŽICA

Špoža je plakala, ot sreći, va belen
Kosić njoj je kanto, kako samo tić zno
Z neba je pala jena rožica bela,
Vel poli ubraza je ote, mlados rasples

O špožica, o špožica, nasmeši se...
Tvoj vel ka te tiko, ne zno...
Tvoj kolombin te ceka, ni daleko!
Na dve besedi se infišo

Z rukon je vlosi paso
Kako da mu je preša
Budite vajka tako skupa spleteni
Vika vitirna von sreća!

JOSIP PINO KNAPIĆ

Rođen je u Labinu 1950. godine. U ranoj mladosti, kao dijete rudara, poezija postaje njegova tiha ljubav koja ostaje do današnjih dana, bilo da je piše ili govori. Od mladosti se bavi novinarstvom, piše za listove mladih gdje objavljuje i svoju poeziju.

Svoje radove objavljuje u časopisima, zajedničkim zbirkama pjesama, a dosad je objavio samostalnu zbirku pjesama „Tanac besedi“.

Od školskih dana bavi se društvenim aktivnostima, a posebno se ističe u radu radničko kulturno umjetničkog društva Rudar u kojem je aktivan i dan danas.

Njegova aktivnost prednjači u kulturi, posebice njegovanju običaja Labinštine i Istre, njegovanju govora, dijalekta cakavice, kao i u organizaciji manifestacija kao što su smotre „Labinske konti“ – Smotra narodne glazbe i plesa Istre, Meh na srcu i dr. Uređuje i vodi uspješnu emisiju Radio Labina „Užonci nasega kraja“ preko petnaest godina te je za postignute rezultate njegovanja običaja i govora nagrađivan Srebrnim mikrofonom za radijska dostignuća od Hrvatske udruge radija i novina. Za postignute rezultate u radu dobitnik je brojnih priznanja, pohvala i diploma a posebice visokog odlikovanja Reda Danice Hrvatske s likom Marka Marulića, odlikovanja predsjednika Republike Hrvatske.

DVO KOVARA

crno, škuro,
dvo voka, blu,
bizera voka, nasmijana,
crno, škuro,
beli zubi
crno, škuro
dvo voka mloda namurana

škurina, sunca ni svojni,
dvo voka, dih poznat
nonjeh se imbatit
va crne škurine,
a ti, ti si,
ti si to moj lepi sine.

GRDELIN

krela na kolori,
tu žuta,
tu blu,
tu krvova,
po krsine cilen te iščo,
da te namomo,
na robulo,
gram,
na groncico
so ti stavili viščo,
grdelin,
cuvoj se,
lepi kolorani tić,
tić naseh krsini,
lepi i seh valori
jos ot nase starini,
lepi kolorani tić,
da zduro samo tako
se do starosti,
grdelin,
lepi tić kobron,
da nebis bi svojni disvon.

NIC

nic za nic,
arija, vetar, doš,
sneh, grad, stralament,
nic,
smeh, plac, kanat,
pljesak, tanac,
vanjgat, orat, zalivat
mastit, sudit, dišvat
nic
suza, bušić, amor,
nas udor
nic,
ma bas nic,
nic ni za nic.

AMOR DVO TIĆA

son te ceka
puli pustića
pod lomnico se skrili,
mlodi, veseli,
bili smo dvo tića

rasirili krela,
nesi smela,
bušići delit,
tila stopit,
drhtavico fermat,
finjidak,
samo mi dvo, za ta amor znat

ščorica je zustała,
da so puli pustića,
lomnico rastresli,
dvo namurana tića.

VUOL

vuol tuce,
tuce i prekida
te stena
išće udor tela njena

udor amora ,
išće,
na sa glos vopi,
pridite vamo,
ne stojte za vajka
va škurine tamo.
išće vol,
tuce, vopi,
vopi na sa glos,
išće,
trudan,
trudan, zatumi,
a kade smo,
kade, danaska mi.

DENIS KONTOŠIĆ

Rođen je 13. lipnja 1959. godine u Puli (otac pok. Anton iz Orihi na Barbanštini a majka pok. Erminija, rođ. Jelčić, iz Trgeta). Po zanimanju profesor inženjer strojarstva (magistar edukacije), zaposlen u Upravnom odjelu za gospodarstvo Istarske županije kao viši savjetnik za energetiku i rudarstvo. Načelnik Općine Barban od 2001. godine do danas (4. mandat). Ima status hrvatskog branitelja.

Pjesme su mu objavljene: u samostalnim zbkama pjesama *Suncu se ubrnut* (1993.), *Dih* (2007.) i *Vorihi dih* (2012.), u 6 zajedničkih zbirki Literarnog kluba "Uljanik", u zbirci antiratne poezije *Via crucis Croatiae – Istarska molitva za Lipu našu*, u 21 zbirci *Verši na šterni*, u zbirci orišanskih pjesnika *Na Brišku* (1999.), u antologiji modernog istarskog pjesništva *I ča i što i kaj*, pjesničkim panoramama *Seljanski susreti : 1992.–2012.* i *Verši na šterni: 1994.–2013.* te raznim časopisima. Urednik je desetak zbirki čakavskih pjesama. U razdoblju 1988.–1998. god. autor (pisac i govornik) humorističko-satiričkog čakavskog lika „barba Mate“ (Radio-Pula, Radio Istra, Glas Istre). Organizator susreta barbanskih čakavskih pjesnika „Beside u jatu“ i urednik pjesničkih zbirki susreta 2011.– 2015. godine. Član uredničkoga odbora zbornika *Barbanski zapisi, sv.1. – 3.* znanstvenog skupa u čast barbanskog kanonika i književnika Petra Stankovića u Barbanu. Član je Istarskog ogranka Društva hrvatskih književnika. Živi sa obitelji u selu Orihi na Barbanštini.

CRN PAKOL

*Rudaru Josipu Pavliču, Barbancu stradalom u rudniku Raša
28.2.1940.*

Ni slabega ku je ca na stole
za ti moji pulastri,
mojih sedan kroljići.
Veselje so našem ugnjišču,
moji mići tići.

Mrzli doš va žilah krv ledi.
Šti, Srnela i Bruna! Šti!
Ale, ca van se spi?
Kruha ce bit ku se cenica poseje.
Još samo jeno brozdo i tepal se dvor smeji.
Sina mero saka ce dobit.

A ja ćun novico telo teplit va crne školje.
Pakol me crn ceka:
crna robula za mrzlo telo.
Ondeka, spoda zemlji, crn pot i crni kali kroljujo.
Nas cuda va jorme ot življenja crnega.

KAVARICE NI

Mojim roditeljima

Kavarice ot Arši još ni. Već ot uri kasni.

*– Jedino ku ni ca va kove ali po strane zgorun kapitalo –
gona nuna za sebe, pak zavopi živo:
– Ala, deca, za stol! Mat i otac će prit.
Ter znote žlico držat. Ca van je danas?*

Koko i pulastri kukamo, skrozi leso ot vrta,
zgorun va Pausi, ledeni spoda kunji,
ja i brat, drhteć.
Čekamo skapulo.

Ohlodila se je hrona na cisten stole.
Ledeni robci išćo ćap pret noć.
Preletevajo beli fijoki.
Zame je snih va hip do vrh postola.
Mrzlina ot antošnjaka non stroh prnese,
kavarice kat ni.

Krunico nuna pomalo varti.
Potiho moleć na ugnjišču tumi.

NA NEBE SELO

Bi reć
da dete ot sela va tisnen grode
drugošlje ni ne zno,
kune pogljedat dreto va nebo
i onaput se va hip oživet.

Onaisti bokonić blavega neba,
visoko met palaci,
on je skapula.

Onaisti bokonić gore,
na ken kakov put i kaleb beli preleti,
on je znamen.

Bi reć
da je dete ot sela
tako rojeno i zgojeno,
drugošlje ne more nanke znat;
i da mu je tako sujeno,
na nebe selo
iskat.

TEPLINA VOKOLE SRCA

Aj, lepo je cut
teplino vokole srca
i srhi po tele ot tebe.

Spoda baladora tvojega,
kad pason,
mene je tako saki don.

I kanton, kada znon
da videt ćun tvoje voko,
modro koko i more adrijonsko.

Na bašelak doje i na vijoleti,
va kotulo skrito,
lepo telo tvojo.

I prit ce don, lep i raskantan,
kat milo ce telo
leć puli mojo.

TEŽAK JE DON

Težak je don
kad smirun si mene va nebe,
zgora mene letiš,
mene se vartiš,
po oblaki mi se nadržnevaš,
ciniš se, skakljoš...

I ku je sunce,
i ku vijoleti dišijo,
zgorun, ot sela mojega, do sred groda,
stena si moja.
Telo peštoš.
I ku se cuje mladaletak.

Zgora mene kat letiš,
kat se va nebe
koko frndalica vartiš,
i kat na tebe penson,
do nebesi,
težak je don.

MARTA LICUL

Rođena je 17. ožujka 1989. godine u Puli. Pohađala je Osnovnu školu Matije Vlačića i Opću gimnaziju Mate Blažine u Labinu. Kao učenica osnovne i srednje škole sudjelovala je na literalnim natjecanjima „Lidrano“, „Ca je ča“ i „Goranovo proljeće“, na kojima je osvojila brojne nagrade. Magistrirala je 2013. godine na Pravnom fakultetu u Zagrebu. Tijekom studija primila je Dekanovu nagradu Pravnog fakulteta i Godišnju nagradu Roberto i Daniela Giannini za 2012. godinu za znanstveno-istraživački rad iz međunarodnog prava «Međunarodnopravni položaj preostalih nesamoupravnih područja i njihov razvoj prema samoupravi». Nakon završetka studija, devet mjeseci je volontirala na Općinskom sudu u Labinu. Od kraja 2014. godine zaposlena je kao odvjetnička vježbenica u odvjetničkom uredu Igora Vretenara u Labinu. Aktivno se služi engleskim i talijanskim, pasivno francuskim jezikom. Živi u Rapcu. Voli jedrenje, jogu, pilates, slušati rock glazbu, čitati i putovati.

LADONJA

Pred mojon kućon stoji
Stora ladonja
Nona gona da ima više
Sto dvajsti let
Vervan ja njej, a i soma vidin
Da je so taraco dignula
I seh strenula
Da će zid hitit dole.

Ćemo je otpilit!
Ma ljudi moji,
Ki će nan delat hlod po lete?

Pod njo se najlepce
Posedi i popije kafe.

Njejne žili so joke, debele
Visokeja je od naše kući.
Ne moreš je oboć z rukami.

Jedini nima forci
Da popili ta dugi život.

NIC VREDNO

Son šla va Pul i tornala se prez njega.
A vajka mi je vesi na ramene...
Ki zno kede son ga bila kalala, hitila, pustila ili zobila,
Ma kad se spametin,
Milo mi dela.
Raj bin da so mi ukrali
Telefon, beci, ma bilo ca, ma njega!

Grdi, raskinjeni, zeleni rucak
Bi je od oca kad je bi va vojske.
Va garaž son ga šla depošti zet
I od onaput re s manun sadere
Kako nekemu ura ili takujin. Ili budonti.

Ma mi je žol, da samo znote
Kako mi je žol.
Nic ni bilo nutre; neke holjovi, maja, takujin s munedo,
Facolići od horti za se osahnut
I jeno krvovo rošeto;
Nic vredno
Ali so mi zeli moj rucak
Kega son imela radi i ka mi vredi više od bilo keh beci.
Neka ga boh živi.

MOJA GITARA

Ona će vajka bit tu,
Vajka će bit s manun.
S vrotah od moje kamari
Špijon je kako se smiji, na fotelje sedi
I ceka
Ceka no me, da je zamen, da je zasopen,
Da skupa zakantomo i si šegreti si pravimo
Ona će vajka bit tu,
vajka će bit s manun
od prvi put kada son je videla je iman radi,
zajno mi se zapježala,
magari je stora i sa porompana.
Ona će vajka bit tu,
vajka će bit s manun
cuda smo momenti skupa pasale i dugo čakulale
Zato je nikad za nic na ten svete nebin dola
Perke kada mi je najteže,
Ja je krepko ćapon i zakanton, perke znon
da će ona vajka bit tu,
vajka će bit s manun,
moja gitara.

NA PRAGE

Čeleste more,
mole borkice
Vela Đirina
i šaldin na glove
od moje mole sestre!

Se se to smiji
va mojih ocijah
kada sedin na prage
od moje kući.

TRAPARICE

Žmarane, store,
Raskinjene, rovinane.
Ljudi će reć da niman co obuć.
Ma si mislin ja –
Ki vas co pita?
Kede bin finila da vas seh poslušan?
Noni naka noso taverši,
Noneti bareti
A materi taketi.
A ja ću obuć
Moje store brgeši.

ELIS LOVRIĆ

Rodom iz Rapca, kantautorica je i glumica. Nakon diplome Akademije dramske umjetnosti u Zagrebu i Akademije Silvio D'Amico u Rimu profesionalno se bavi glazbom i glumom kod nas i u inozemstvu. Ostvarila je uloge u Vježbanju života Georgija Para, Kralju Learu Vita Taufera, Vojvotkinji Malfeškoj Georgija Para (Splitsko ljeto), Francesco il musical Claudija Insegna i Fabrizija Angelinija (Lyric Theatre), Salvatore Giuliano Armanda Pugliesea (Teatro Taormina), Istom licu Ivana Lea Lema (INK Pula).

Koncertima svojih autorskih skladbi na labinskoj cakavici približila je ovaj izniman govor slušateljima. "Svojom izvedbom svečane himne na otvaranju 59. festivala igranog filma u Puli izazvala je kolektivni emocionalni pomak u percepciji Lijepe naše domovine". Sveobuhvatnim radom na glazbeno-scenskoj kolajni, projektu "Kolarići" (režija, dramaturgija, produkcija, glazba, scenska interpretacija) inicira svoj autorski multidisciplinarni opus glazbeno-scenskih projekata. Voditeljica je Akcent studija s kojim su "Kolarići" prva koprodukcija u suradnji s Istarskim narodnim kazalištem u Puli.

U svom izvornom obliku ove pjesme: Vešća, Vel, Se ca je i Merika nastale su istovremeno s glazbom autorice te s njom čine jedinstvenu cjelinu.

VEŠĆA

Vešća mola na moj dlan je sela
Ni bežala, samo je zaspala
Sanjala je da će njoj sestra prit
I parnes njoj naramak ljubavi

Letela je, letela je preko svetah
Kapljo vodi na ruke mi parnesla
Letela son, letela son da te vidin
Prišla ude parnes ti lužer

VEL

Gledan onaj vel
Spređa mene stoji
Čeka da ga dignen

Skrozi vidin se
Ma još niceg ni
Ki zno ku cun to storit

Mi govoro da
Se ne cuje dobro
Ma mene pježo tako

I ki je reka da
Moramo vopit
Da nas drugi moro cut

I ki je reka da
Se' se mora reć
Nekad je forši bolje mucat

I potihó delat
I pomalo vadit
Da naše srce more cut

SE CA JE

Se ca je
Va mene
Se ca je
Je ude

Se ca je
Od tebe
Ja cun zet
I barnat

Va moj svet
Cun parnes
Zamolit
Oprostit

Fala rec
I tornat

Va štajon
Ka god da je

Od nicega
Ćun pošnet
Se ćun znat
Bez utet

Očistit ćun
Bez luštrat
I se će bit
(belo) kako sneg

I da znoš
Son tvoja
Kako god
Obrneš

MERIKA

Ma ki je reka
da je more bilo vajka
spoda Učke

Ma ki je reka
da je srečo noša vajk
onaisti ka je išće

I pasoš celi svet
i pasoš saki greh
i pasoš saki hip
išćoć svoj zajik

I rivajo te na se bondi
ma ti ne kapiš zoš
I rivajo te rivajo
ne moreš si pomoć

Ma ki je reka
da je Merika
vajka bila ude

Ma ki je reka
da je svet priša
som od sebe

Ma ki ti je reka
da si sa' propio
nopaka storen

Za pet let
će ti reć
da si pravo ime

MOJI HIPI

nekoliko son hipi
si kamicíci poli mora
zagrlila
i osluhnjivala
i more je kantalo
kako vajka

more je more
a ja neson ja
zoš je to tako?

more je more
i ja son ja

sve jedno

kako si lepi
mići moj crni brečić
muciš
ma sacega mi gonaš

a najlepce
je to
ca kapiš
i to mi ne govoriš

na kože cujen
tuje želji
streli
nome hitajo
ma ti to ne vidiš
kako da te poštvivan?

miljari baštonah va nebe
krela
od bogataških borkah
stojo
prez maknut se
prez dihat
mi hi gledamo
i hodimo

NEDA MILENKOVSKI

Rođena je 1948. godine u Puli. Osnovnu školu i gimnaziju završila u Labinu, Pedagošku akademiju u Puli. Umirovljena je prosvjetna djelatnica. Piše na standardnom hrvatskom jeziku i na labinskoj cakavici. Koristi pseudonim Alba Istriana. Članica je KULTure sNOVA iz Zagreba, Hrvatskog književnog društva Rijeka i Križevačke udruge pjesnika i pisaca. Neke pjesme su joj prevedene na slovenski, talijanski i makedonski jezik.

Objavila je četiri samostalne zbirke pjesama: DESI SE PJESMA, U MODRINI ČIPKASTE PJENE, AKVAREL ŽIVOTA i RIKAMANI ŠENJOLI.

Pjesme su joj objavljene u dvadeset zajedničkih zbirki pjesama. Na literarnom natječaju „Ca je ča“ u Labinu osvojila je prvo mjesto 2013. i 2014. godine.

Učestvovala je na pet međunarodnih pjesničkih festivala. Uredila je i napisala osvrte za petnaest zbirki pjesama drugih autora.

Uredila je slikovnicu – rječnik NAŠE BESEDICE čiji su autori djeca iz dječjih vrtića iz Labina u okviru dugoročnog programa brendiranja labinjonske cakavice.

Svoju poeziju predstavila je u emisijama na: Radio Puli, TV NOVOJ Pula, Radio Labinu, Radio Istri – Pazin, Radio Maestralu – Pula i TV Istri – Pazin.

Pjesme objavljuje na facebooku i blogu "BISERNA ŠKOLJKA". Pjesničko stvaralaštvo objavljivano je na portalima i tiskanim medijima i to na: 5portal, LC Labin.com, Glas Istre, Križevača udruha pjesnika i pisaca, Gradska knjižnica Labin, Web knjižara Redak Split, Uliks.hr, otok Krk.org, Istarski.hr, Labinština info, Portal grada Kaštela, La Voce del popolo, iPazin, Ladonja – vjerski informativno-kulturni list, Kolone.con Montenegro, Regionalni express – istarski portal, Webstilus, Kvarnerski.com, OŠ Matije Vlačića Labin, u Školskim novinama u rubrici Učitelj – pjesnik i u Internovinama – Gradski portal Tuzla. Izabrana je za Osobu godine 2013. od strane labinskih novina Labinština info.

BELA DOTA RIKAMANA

Puše, švice bura spod neba i kampanila
va saken kantuniće, po najlepčen đardine
z barkonami rompoto, balon tonca
roženice i kanat doziva

igro se bura
groni ceslja, va njih šamuljo
žlepci s krova vajer hita
kako da je celi svet samo njejni,
tako se komporto

i more je dišturbala,
va belo peno ga kolorala
voli volja,
na grotah oštreh
njihovemu deštinu je kroj

peni se more, beli se
kako štomanja bela
ko mladoženja za pred oltor protiviva
kako merlići beli keh mu mloda
za doto rikamiva.

LESA VA KLANCIĆE

Teplina i milina
srce mi steplo
kad leso vidin

ruki siromahe so je
od gronah storile
va klanciće
konfin so šenjale

zidića dvo je držo
duša mi zatrepi
srce se stisne
od starini lesa škriplje

va neke leta pasane
na hipić me je tornala
beseda je va grlu zustala
suza z voka se je rekla

po klanciće napred komića pasivan
po rubide teški koraki brojnin
kako stora lesa
već i ja škripljen.

FJONDA

Od storega kalamadarja fjodno je stori
stroha son ga imela više od vraga
a vajk je govori
da son mu draga

kompito kad son napisala
fjodno je va žep skri
je zno da prez mene, ni njegovega
kompita ni

kad je va svojo kvaderno od moje prepiso
fjondo je grdelinan pokozo
oni so brižni od stroha bižali
kamicići va fjonde
neso hi pježali

i sada ga nekad vidin
pretisnule so ga leta
vajer gljeda, tići išće
fjondo va srcu
i rikordi štišće.

BELE KRELA

Kad kandela od življenja se ugosi
si mi ćemo se noć
tamo na kršine
nebeskega kraljevstva

va nekeh
nebeskeh pađinah
pisat ćemo
neki novi verši
do urah kasneh

srce će nan po tiho tuć
duša će bit otprt libret
šenjoli naši na zemljo ćemo slat

imet ćemo krela bela
najzod ćemo si bit brati i sestri
radi ćemo se imet i štimat ćemo se
na zalos, za življenja rivali nesmo.

KORAK I KUROJ

Žmarili so vlosi i oni me bole
od sunca ko je teplilo, od neverah vremena ko me je prezelo

život bi treba pretel mi bit, a tradi me je miljor puti
ruki trepo, tezak je kriz
bremen vreme, pikuleco kuntenteci nima
po sakej trove va korte, amor se je razlila
va prkljeticé srca dibok šenjol pustila
zvezdi više ne kantojo romantiko
štofnja mladosti va verš se je skrila
s poezijo samo, va valcer se moren zavrtet

Ni vorta ni porta niman, ni poroda ni roda na ten svete
samo bukonić jenega šloveka fureštega
ki suzami pomore rožice zalit da mi se ne ufende

vise ne importo koliko son vlosi skubla
son li na kolena pala, kljela ili molila

partida još ni finila
mrvica zdrovlja i kapljica kuraja
potrebne so za još samo jedon korak
do mesta prez konfina.

MALVINA MILETA

Rođena je 10. prosinca 1955. godine u Vinežu. Živi u Županićima, općina Sveta Nedjelja (Labin) Istra. Zaposlena je u osnovnoj školi Vitomir Širola Pajo Nedeščina Istra. Piše na standardu i labinskoj čakavici. Izdala je dvije knjige na labinskoj čakavici: zbirku poezije „ZAD NAŠ PORTON“, i roman „CRNI SNIH“, koji je ujedno i prvi roman pisan na dijalektu, labinskoj čakavici. Autorica je dviju kazališnih predstava koje su i izvedene u Labinu. Na natjecanju u Labinu „CA JE ČA“, nagrađivana je više puta, a na VERŠIMA NA ŠTERNI u Vižinadi 2007. godine dobila je 1. nagradu. Zastupljena je u zbornicima „VERŠI NA ŠTERNI“. Dobitnica je 3. nagrade na „SUSRETU RIJEČI“ u Bedekovčini 2009. godine. Piše haiku poeziju i redovito sudjeluje na haiku natječajima u Hrvatskoj i diljem svijeta. Haiku radovi su joj objavljeni u Japanu (dobitnica je 3. nagrade u Kusamakuri 2008. i 2012. godine), Kini, Australiji, Rumunjskoj, Bugarskoj, Kanadi... a u Hrvatskoj je zastupljena u časopisu Iris, Kloštrskom haiku zborniku, Ludbreškom zborniku, haiku zborniku u Obrovcu, Književnom peru u Rijeci, zborniku na 2. Haiku susretu „Rene Matoušek“ Obrovac i Samoborskom haiku zborniku 2010. godine.

Objavljeni su joj haiku radovi i na Yamadera Basho haiku contest. Haige svaki mjesec objavljuje na portalu World Haiku Association (WHA). Zastupljena je i u antologiji WHA 2010., 2011., 2013. i 2014. godine, no. 6. iz japanskog mjesta Fujimi, Saitama. Sketchbook internetski časopis iz Amerike objavio joj je poeziju 2010. godine. Izabrana je u TOP 100 najboljih Haiku pjesnika Evrope za 2010. i 2011. godinu. Haiku poezija bila joj je prezentirana među 500 najboljih pjesnika na svijetu, na Haiku Zidu, u SAD, u Oregonu. Haiku zid je konstruiran kao dio svjetske konferencije haiku pjesnika koji organizira Haiku Society of America i održan je od 3-5. 06. 2011. godine. Haiku radovi objavljeni su joj u Capolivieri u Italiji 2012. godine. Nagradena je 1. i 3. nagradom u Krapini na “Haku dan Dubravko Ivančanin”, za svoju haiku poeziju. Izložba haigi radova imala je u Labinu, Pulj i Rovinju. Književni krug Karlovac uvrstio joj je priču među deset najboljih u 2009. godini. Priča joj je objavljena u “Književnom peru” u izdanju HKD Rijeka iste godine. Dobitnica je PLAVE Povelje za pjesništvo 2009. godine u Subotici. Ima objavljene radove u ČUPRIJI NA JASENICI u Subotici i GARAVOM SOKAKU u Indiji. Zastupljena je u zborniku „Željke Boc“ 2009. godine na VI. recitalu ljubavne poezije. Radovi su joj objavljeni u 70 naslova.

CA JE ŽENSKA NA TEN SVITE

Cula son mater kad va tarbuhe me je nosila
da z neken čakolo i pita: *ca je ženska na ten svite?*
Mucala son i ferma stola,
da diškorš ne dišturbon i deštin svoj doznon.
Bit će ot stroha ali joda, ne znon ma koža mi je prišla tisna.

*Kurba da ćun biti
zajno kad se zližen
perke da son ženska.*

Bog neka mi prosti!
Ne moren na meste stot dok materan i mene sude
kako grešniken najvećen.
Moran preletet
za gut vetri munjeni ćapat i svit šporak otrt.

Potna son ot muki
Molin da rep mi naroste i koko štriga gren med ljudi
da mente njen razbistrin.
Samo da luna ot hćeri zasveti finiti će ta štorija, ali pošnit.

Ženska bit je vela beseda na ven svite
da ofizi nikakove ne meritu nanke va škerce.

OTKUDA SON DOMA

Neću rikamivat besedi za pravit ot kuda son doma.
Moj „CA“ je indentita i do korena se odkriva.

Za me poslušat i kapit pacijenci treba.
Forši da z lepšen ponšen ca moje oci va blu kolariva .
Ot domi son kade sunce se zahod va more točiva
i stori kaleb porten zapoveda.
Nervoži voli zamuće kad zvona na crekve zvone.
Rešepet i užonca življenje so moje zemlji
koko krafi i fuži za obed parićani .

Kuš i brnestra dišijo prez rigvorda
koko najlepce prefumon marki *gabrijeli sabatini*.
Uška gora je kraljica vira
koko štajon pita veštidi i klabuki kambijiva .
Lahko me je noć
inderic sempliče Guzzepina Martinuzi 1 .
Fondamenti so ot kovarskeh koščah storeni.

Sa moja bogatija va srce šloveka stoji
moje matere i ocu zafolit
Vrajža otrocica orgoljuža je, ca je Labinjonka
Moli, kanto, na sopela i mih sope
a balon zatonca, magari va raskinjeneh škarpetah.

PIKULECA ABORA KADABORA

Gonan soma sobon
z besedami fronjko štortovemi
i prez mrvi cifranja nanke oneh najžešček.
Nos nahrhuščen strši da i stin bi pomaknu.
Matematika ne dava šperonci.
Dvo i dvo delaju šiš, koko godar da obrneš.
Sunce se moči sveti, ma poci koko smeta va oke .
Mići joncići na nebe, koko ot poredne mačihi bižijo.
Brek na prage mucu.
Ćuti blogo da je bolje ne zalajat,
ošto štriga na metle nima veri va ten stonje.
Mladaletak ne bado štortov don nego urto i cvate se moči.
Ca je vrah danas da šentimenti nimajo svoj valor?
Prekrivan se, cujen da neki gre.
Burin s fruntinon na moture
zavija s mojen imenon, i z ruk mi paket dava.
Z dugega je, govori mi.
Ćutin odor mojih noki, sto posto son sigura
da *oblašni* don zajno torniva vedar, koko z maci.

Suzi kapaju, ma ot sreći .
Nonica volimo te do neba i nazad .
Adio štortov don, sada son ja kraljica.

PO DOMOČE

Kamik spod lopati zvoni
na spored zvona ca h maše zove.
Srp z konto ot oca reditano, zrelo žito žanje i trudo urto.
Stori trs malo besedi zrece, ma štabile so
i z nonetovo žukvo vežene zore.
Kljetvi na bršiven bonjke tume
i sako toliko se prenu
da verš ka tilo kalmiva neki zose ne ukrode.
Poli teplega ognjišća dite ot sega gušta
mliko puno škrupa cica.
Domoće je domoće za šloveka i blogo.
Va lavece žvacet ot užoncah prhće
i va zid saponi sprovlja za jeno daj BOŽE jutre.
Na barhune va armarune tarmi po navadve balon toncajo
samo ku mih zasope.
Taverša poli panjarula odor kruha z pod crepnji
va užalj veženega orguljužo cuva.
Vrime tece i nic ne pita.
Ruki pred partencu mole da zadnja njen se usliši.
*Zakopjte me za vajme Boga
va zemlju domoćo z križon ot oreha
i sopelami na sa glos.*
Ne pitan cuda
samo bobić mojega domoćega z ken son se zlegla.

VRAJŽA GA JE MAT RODILA

Ni žveljarin u polne ne cuje
ni dih mladaletka ne prepoznaje.

Forešt je breku i mušku.

Ca je sten otroken

da noć je za don kambijo

i nic ga ne intrešo?

Tugo i nevoljo po kuće rasteže na mesto da delo išće.

Forši je drogon, ali ga je slabo oko videlo?

Bolje nic ne pitat ošto jena bi bila premalo, a dvi previše.

Hip po telefone, hip po kompjutere pešto blid kako lancun .

Z ćikaricu mlika duše kuroj dava

da život vagabunda zduro.

Prez besid teple oci materi pogleduje

da almeno hip va mirnen porte opocine.

Prekida ga suza ka po dragen trubce kapa i muceć govori.

Mobitel neped zvoni, da bi ga vrah zi i šentimenti

naši odvraća.

Grop va gute zadeva. Ni za vervat ca cujen

na kamižote domoće besedi neki *okej* botun je zaši

prez nanke pitat ko more.

Bog neka mu prosti ni on siromah kriv

ca svit ga ošneten na svoj malin vrti.

Materino srce vrišće

moj sin je sejno najbolji na ten svite.

RINA MILETIĆ

Rođena je 1935. godine u Marčiljani kraj Labina. Umirovljena je bankarska službenica.

Poeziju piše pretežno na labinskoj čakavici. Stihove recitira od 2008. godine na Radio Labinu u emisiji „Uzonci našega kraja“ koju vodi i uređuje gospodin Josip Pino Knapić.

Početak 2012. godine RKUD Rudar iz Raše izdaje joj prvu knjigu poezije „Kaselica s dihom baselka“ sastavljenu od sedam poglavlja: *Običaji Labinštine, Obitelj, Ljubav, Prijatelji, Sela i gradovi Labinštine, Rudari* i *Od svega pomalo*. Uz knjigu je priložen CD koji povećava vrijednost zbirke. U pripremi je druga samostalna zbirka koja sadrži pjesme posvećene gradu Labinu.

Dobitnica je Priznanja i Godišnje nagrade Grada Labina za stvaralački rad i posebna postignuća u očuvanju tradicije „domoće besede“ 2011. godine. Dobitnica je i Priznanja Hrvatskog sabora kulture za sudjelovanje na 33. susretu hrvatskih zavičajnih književnika 2014. godine. Nagrađivana je na Literarnim natjecanjima „Ca je ča“ kojeg raspisuje Gradska knjižnica Labin. Odabrana je za „Osobu godine“ 2010. godine od strane labinskih mjesečnih novina Labinština info. Dobitnica je više priznanja RKUD-a Raša prilikom raznih nastupa, kao pjesnik i voditelj. Kao gost pjesnik sudjelovala u TV i radio emisijama te na mnogobrojnim manifestacijama.

ROKU MI DAJ

Crno mi ruko daj kuvar – od kuda god priša
da je stisnen, da je do neba štimun,
da ti muko i trud pod crno zemljo prepoznun.

Pitala bin te pomalo tiho i s rigvordo,
ca si penso kad si famejo pusti i va skuro noc so,
pod robulo med kamikon karbon kopo
dok te prohamer tresa i va crno pituro.

Si li klji duge zarnudi i odahnu med cojti
znajeć da ti hudoba od skopja preti?
Si li milos sv. Borbari isko i kuvarsko svićo stisćo
kad si mini vazga i zad zamik bižo?

Po tvojej muke i poštenje će saki Labinsćino poznat,
zato daj mi mušno crno ruko kuvar da je moren mlajen
dorovat,
naka znujo da se s tobun prela naša uzonca i speronca
i teškega življenja našega kraja sustonca

Drugo mi je da so se zbile stvora
ke so naviscale tvoja nona i tvoja mat
da će nas Labinska republika zavajka kunpanjat.

POMAJIĆ BUŠA MOJ KRŠIN

Pomajić sipa zlote jiskri na kršin,
naješkan amorom cvate med rozico glodis i pelin,
margerita bela na plamik sunca se namurala
va slasćice amora strahljiva se topila.

Jutro rućino laškalo, koso i kosisće ulustralo,
va tombolce; perilo s roso tila se zmocilo,
grablji, vili i lancini, toncale s vahlji kršina,
zdivala se lomnica, naša dota pokosenega sina.

Na trafojo sreći legla margerita bela,
si udori leta va tvoj dih scidila,
pritiski življenja kurojno nosila
kad te zgubila pokosena, suzo pustila i venula.

FACOLIĆ

Skripljo vrota tvojega armarona,
bušan stomanjo i vistit našega zakona,
va zepice od halji zaspā facolić, beli rikamon,
cili moj svit amora tebe dorovon.

Stisnen ga, kapljo krvi s njega ozmen,
h nebu se ubračān, kontru tebe gren,
trza me vetar, hip zima, hip teplina,
inbate se dvi duši amora pres kunfina.

Samina zjida bartaveli na barkone,
sunce krude naši dnevi na portone,
skapuluje me facolić s tvojen dihon profumon
va ken je nas vijac destina zavajka zamoton.

S mento ga zalivan, s lavando ga pukrivan
da mi usred noći nad kušinson moše,
da mi vlusi raspahljuje,
tvoj smeh da mi va sonj tornjuje
i da ranjena mi duša nazda
tvoj kanat s naše grudice zemlji rojene cuje.

DVU BISERA NA PLACE

Labin, moj gradić na bresciće od starini
obavijen s dihon mora i s kruno pini,
moje mladosti sanja putić i kantunić
na krune amora zloti kolarić.

Moj Labin, mojega amora cvit,
vajka ćes mi dušo teplit.

Dvu bisera na place, Turion i Loza
s keh sveti moja sreća, tuga i suza,
potezo me na Fortico uživat lepoto,
kanat mora, dih kršini, od starini doto.

Moj Labin, mojega amora cvit,
vajka ćes mi dušo teplit.

Kad vrota Sv. Flora zadihana pasun,
versi nebeski šalje mi labinski zvon,
Majka Bojza s crekvi leci mi bolno dušo
dok organi nebeski moje suzi sušo.

Moj Labin, mojega amora cvit,
samo ti ćeš mi dušo zalicit.

MOJA ISTRA

Moja Istra, moja grudica rojena,
va dihe mora od sunca pozlačena,
saki kamik od amora plamik,
saka kontruda od amora skalinuda.

Moja Istra od srca litrat,
lipo je va tvojen krile kantat!

Konoba slatko sol življenja sprovlja,
kaselica sćorico amora provlja,
sako dušo va lepo mlados tornu
kad kunpanija kole ugnjišća zakantu.

Moja Istra od srca litrat,
lipo je va tvojo krilo tornat!

Litrat življenja nosi ljuden more,
glado ga s teplo suzo naše konti sture,
va njih barac, kalanica i kućica kamena,
vulika i smokva va srce zarasćena.

Moja Istra, moja rojena mat,
lipo je va tvojen krile zaspāt!

SUZANA MUŠKOVIĆ

Rođena je 1962. godine u Vinežu, Labin. Stekla je zvanje dr. medicine i zaposlena je kao spec. spec. epidemiolog u labinskoj i bužetskoj ispostavi Službe za epidemiologiju Zavoda za javno zdravstvo Istarske županije – Pula. Članica je Literarne sekcije Hrvatske liječničke komore.

U vlastitoj nakladi 1999. godine objavila je zbirku pjesama «Zatvorena vrata», na književnom standardu. Na dijalektu objavila je pjesme u zajedničkim zbirkama: «Verši na šterni» – Vižinada 2001., 2002., 2003., 2004., 2006., 2007., 2008., 2009., 2010., 2011., 2012. i 2013. Godine. Višegodišnji je sudionik i dobitnik nagrada na natječaju «Ca je ča» Gradske knjižnice Labin. Dobila je 2. nagradu 2006. godine i 3. nagradu 2007. godine stručnog žirija na «Susretu riječi – Bedekovčina».

Pjesme su joj objavljivane u zajedničkim zbirkama: "Susret riječi – Bedekovčina", "Seljanski susreti", "Verši na šterni", "Marijada" i "Reci mi ca".

Uvrštena je u časopis Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti "Liječnici pisci u hrvatskoj književnosti od Dimitrije Demetra do danas" 2008. godine.

MIČE (VELE) STVORA

Kad zostaneš som...
Jutro, okole šes,
najteže se navadiš
na mičo kafe.

Kogomica, do danas diboto za treh od nas,
Vajka bila deljena na čikari dve.

Do cera smo bili dvo...
sutra, natašće i som,
češ natocit samo čikaro svojo.

Va pensijerah tece diškorš,
va duše i na nebe,
jutro okoli šes,
tece i čeleste, i blu...
a z ocijah solić akvamarin...

Z vecera će se,
zavajka, hitit kafe i pol...

Ma ke škoda...
ma ka deštin!

SRNA

Loscar će reć da tu je ležala,
pa se je stala... va ono sten je va boške gljedala,
i... i...i...
ćo moj, jo znoš ti, da me ni videla...!
Vrajža mat njena,
sejno je preko luga, kako da to blogo nešto kapi,
kako vetar bižala.
Još je, kat son priša
na ta dobar požicijon,
bilo teplo njuzlo...
Loscar će reć, zad stolen i z bukaletto va rukah...
na sa glos, da ga si cisti cuju,
(a kompanija va oštarije jušto kanto: ...e viva l'amore...")
...loscar će reć:
Vervaj mi, pretel moj,
preko boška je letela kako da jima krila...
z prve son je zade, ni ni malo patila...
Samo... ne znon... još ne znon...
je li zad sobon, va ten boške,
kokovo mlodo
zome,
ma samo zome pustila?

NOČAS

Nočas su zvezdice na nebe
zabliščale samo zote...
Va kort je priša brek, mucitan i stor,
prez gbsa, stišnjen...
poli mene stoji...
Nočas ja nopeda znon
ono ca son z mičega znała:
neće brek, na mesecino,
punega tarbuha lajat...
Kako ca ni verši, z duši,
od srca kontentega,
neće, i ne moru,
prit tako, z lahkeg, a na hortu.
Vrah će ga znat ...zoš propjo nočas ...
besedi su tu...
Z mokren brekon poli nogi,
ja samo ćapivan sonji na nebe...
i cekan...
cekan da z tega neba pode jena zvezda...
ma samo jena...
ma samo za mene...

MAMA

Bin otela još jedan put tornat va tvojo krilo,
ono njuzlo mehko i teplo...
a milijor son ti puti,
kad son bila stucena od muki, rekla:
da prokljeta moja ura bila...
i da ca si me... i zoš si me...
tako mušnu rodila?
magari son milijor...miljari puti...
kad son bila stucena od muki, samo tvojo ime zazvala
a da son oni put znala ono ca danas znon
ne bin bila življenje i sebe zakljela
bin bila više kantala s tobom na tonko i debelo...
ja tvojo telo
a ti, mama,
ti još i danas duša moja...
mat moja...mat moja...mat moja...
pokle son vajka zobila ti reč da ne mislin propjo tako...
pokle son doznala ono ca si i ti vajka znala...
da va zadnjen hipe, kad tornon va tvojo mehko krilo...
kad me tvoje oko onako lepo, najlepce, pogleda...
...MAMA...
...mama će bit moja zadnja beseda...

OBEĆOJ MI

Špegalj me gljeda...
pred njen laži ni.
Ne more ni bit.

Stojin samo
kako jena krepka,
vera beseda.

Va ocijah je mojeh, a forši više ni?...
ona moja sejna lampadina...
ma va špeglje ca je istina?

Obećoj, obećoj mi!

Obećoj
da ćeš me gljedat kako nekada,
da soma sebe vidin kako ca son bila:
kako jena stena...
na nje svića, važgeti topli lampion.

Obećoj mi...

Naš špegalj mi gona da ja to više neson.

DANIEL NAČINOVIĆ

Daniel Načinović je književnik i član Društva hrvatskih književnika, Zagreb. Rođen je u Labinu 1952. godine. Diplomirao je na Pedagoškoj akademiji u Puli. Piše poeziju, prozu, novinske članke, eseje, knjige za djecu, i dramske tekstove. Prvu knjigu pjesama izdaje pod naslovom „Tu i tamo nedjelja“. Na labinskoj čakavici objavio je „Rhapsody in Ca“ i „Manutekstura“. Njegovi čakavski stihovi iz objavljenih knjiga sabrani su u „Čakavskim versima, a izbor poezije i proze u knjizi „Blagoslov barke“. Dobitnik je Nagrade za životno djelo Grada Labina, nagrade „Ivana Brlić Mažuranić“, „Antun Gustav Matoš“, „Drago Gervais“, „Beseda“ i drugih priznanja. Aktivan je kao kantautor i izdaje album pod nazivom „Ostaj zbogom, moja vilo“. Njegove najnovije knjige su: „Orme armoniose“, „Pjesme skrovitih čestica“ i „Zastor i zvijezde“. Živi u Puli, uz česte boravke u Labinu.

BURA VA LABINE

Natašće, zjutra, se preko Kosi;
kad je vela preša
anke prez marendi.
I vóljajoć groti – frk preko Ripendi!
Skokni prek' zida;
splaši ća uròki!
Va Grôd se zarivaj
kroz Vrota od Uskòki.
Zgoron hoj, Zvetrena,
se do zvonika.
Potegni špôgi! Reci nan:
„I kletó!“
Nu, po labinjònski i šćeto i dreto:
„Srećno van, ljudi, i 'vo novo leto!“

LETUČI VAGONETI

Dinglele-dangele, klingele-klon!
Semo i tamo, kova-karbon!
Cuj, vagoneti va Raše zvonijo!
I gledajo vodo, i gledajo cesto.
I „beci so vražji“ med sobon brojijo.
 Bi reć da so zadnji;
 so fermi na šveljarah
 ka' i tići na žice...
(Ne znon ko će svojni rivat do Bršice.)
 Jedon pak i drugi,
 treti i cetrti,
 oblaki va ćape si puni karbôna,
 kako da za ruki skupa se držijo...
Glej, jedon za drugen po nebe letijo!
 Smeji se sunce. Lepi je don.
 Dinglele-dangele.
 Kova. Karbon.

GLICINIJA NA PLACE

Sinoć je hitila grozdi od rôžic,
glicinija na Place:
Fešta za oci!
Kroz njejne groni,
na veli lijak
nebo se toci.

Ca mi dêš,
na kega bi bila spodòbna?

Va „Velen kafè“ će bit kamerijèra...
jena mloda bjonda s nami na terace.
Va zelène bluze, z ocijah od môra:
Glicinija na Place.

TAKOF JE ORDIN

Mocak, brek i kokoš...
konj, telac i krava;
boškarin na krase, zod kopi bakin.
Đirafa i šimja, elefant i tigar;
i ûk i lesica; škarpina, šparić...
Zelenàc i kaška, jelen, puh, farfala,
ščurak, žaba, škr gat, bojži petešić;
krokodil od Nila, krt, jež i cuveta...
i anke va prohe 'vi mići ropcić.

Pehljari pred crekvo,
delavci prez dela,
va kampanje kmet.
Se ca je Bôh stori
to mora živet!
I tovòr! – se kapi.
I tovor i bašta.
Oš takef je ordin
od Neba i basta!

ZDENKA NAČINOVIĆ

Rođena je 26.8.1955. godine na Vinežu kod Labina. Živi u Snašićima sa svojom obitelji. Zaposlena je kao odgajateljica u dječjem vrtiću "Pjerina Verbanac" Labin, područno odjeljenje Rabac.

Kolegice iz vrtića i ona započele su s djecom intenzivnije raditi na projektu "Domoća beseda" 2012. godine. Obzirom da je malo napisanih pjesama na labinskoj cakavici, započela je pisati pjesme. Kasnije se u projekt uključilo više odgojno-obrazovnih skupina iz vrtića i zajedno 2014. godine su izdali slikovnicu-rječnik "Naše besedice" čija je urednica labinska pjesnikinja Neda Milenkovski. Odgajateljice iz vrtića i Zdenka Načinović nastavljaju i dalje njegovati "domoću besedu" s djecom iz vrtića.

SMOKVA

Smokva vela na kraj redi od trsi roste.
Moj nono je nju tu posudi.
Njejne guste grona,
so od veka bile pune smokvah,
Lepe, žute, kako da govore:
pojite me deca, čete imet pametne glovi”
Kad je otpreš na pol
kako ima lepi udor i karvovi kolor.
Slatke so i na zajike se tope.
Ako hi na sunce osušiš
od njih i kolanu moreš storit.
Noni hi va padele s cukaron mešaju
i slatko marmelado store.
Kako god da hi jiš one so zdrave i dobre.
Samo ko na zemljo pod smokvo podu,
Ona put so žalosne...

OTROČICA I OTROK

Koko je va mola lepa i dobra
puno sega znu i juko je pametna
vlusi lepi – malo brkasti
lice kako od anđela
tilo štampano, aj nogo je lepa
ma srce mi malo brže zatuče
kad je blizu mene.

Pogledajte vega otroka
pametnega i dobrega
kukove kući od kockah stori
sigurno će bit arhiteta
Ove njegove škure oče
kad te pogledaju – aj ljudi moji
srce mi zatuče, a nogi se zatriso
nogo je lepi va otročić.

KRUH POD ČREPNJO

Ma ča je va te muke
ma ča je va teh rukah od moje noni
ma te ruki meso i meso
muko, vodo i feco.
To tisto so na škuljice se više se digiva.
Nona ga s kanavaco i tavajo pokriva.
Proski va ugonj staljiva.
Žeravico zgrnjiva i kruh premešiva.
A tisto na store daske se se više digiva
Nona hljebi od tista dela
i na topli matoni od ognjišća staljiva.
Pokrije hi s črepnjo od železa i s paletu
žeravico na črepnjo staljiva.
Udor od kruhase vonka od kuharina čuje
kad nona črepnjo digne – tri hljebi otkrije.
Lepi, rotondi, skupa takani – nanke ne znun
kega so kolora.
Saki ki bokonić teplega kruha va usta klode,
reče: ja, bolji je od sakega pršuta.
Ma ča je to va te muke...
Ma ča je to va rukah od moje noni Ivoni...

MOJA NONA

Mojo bin nono
vika sobun nosila,
ali kuko kad je vela?
Da je almeno ona
kako ja mića,
a ja kako ona vela.
Za ruko bin je na đito peljala i
vajka je sobun brnala.
Ona put bi si znali
da son ja moje none
srce najdraže,
a ona moja ljubov vela.
Almeno da je moja nona
kako ja mića,
a ja kako ona vela.

NAŠE MATERI

Ma ljudi moji – zapensojte se vi
kuko je Bog dobar bi kad nan je
materi tako dobre stori.

Kad pogledaš te njene voče
tako diboke i teple.

Njene usta ke te bušajo,
te ruki ke te glade i drže,
njeno krilo je vajka najdraže.

Ma ta mat ka zute se na svitu stori –
ka se stobon smiji i se tvoje
boli s tobon preživi.

Ta mat je samo jena i zato
samo jedon bokonič njene ljubavi
saki don ni s besedo pokoži.

Reči da ćeš je vika va svojen
srce ti nosit.

Ma ljudi moji – zapensojte se vi
kako je Bog dobar bi kad nan je
materi tako dobre stori.

DRAGICA PRENC GOBO

Dragica Prenc Gobo rođena je u Raši 18. srpnja 1954. god u radničkoj obitelji Šimeta i Eufemije Prenc kao najmlađe peto dijete. Osnovnu školu pohađala je u Raši, a školu za kuharice u Labinu, gdje se, nakon zaposlenja u "Kvarnerplastici", doškoluje za stakloplastičara.

Poeziju piše od rane mladosti sve do 1977. godine, a opet joj se intenzivnije vraća 1990. Godine. Objavljivala je šćorice u "Labinskoj komuni". Svoju prvu zbirku poezije "Letera materi" izdala je 1994. godine. U siječnju 1996. godine izdaje svoju drugu samostalnu zbirku "Šćorice i na škerac poezija".

KUNJODO

Priden va kučo poli sestri
se mi se paro
da cujen njegovi koraki i glos
a njega med nami više ni

Postelja je prozna kade je on ležo
a vetar se s koltrinami igro
se je prozno kada njega ni
soleć slika njegova
na žgabeline stoji.

SAMOĆA

U samoći mojoj
ki mi dela kumpaniju?
tići moji mački:
Nero, Nino, Nina, Nikolina

Sve su to živa bića
znaju a ne govore.
Kad su s namon u mojoj samoći
čuda pomore kako da govore.

GROTA

(Pjesma posvećena našem kiparu Diminiću)

Kad pasan poli kakove lipe grote
zame je grota vajka bila grota
ma da je gren Diminiću našen dat
von će je zajno na Dubrovu zapeljat.

Von zna z groton predikat
zna kadi je triba udrít
zna ča će od nje napravít
samo se triba napro zabavit.

A kad fini tića učinit
tako će sritan bit
ošto je meštar od grote
i svaku će znat sklepat.

A ja ki se u grotu ne razumin
i vicije njene ne poznan
samo poli nje danju pasan
ošto zame je grota vajka bila grota.

VAJKA ZA DRUGE

Mala moja lipo te prosin
kad san pijan ne čekaj me na vrati
nemoj vajka brontuljati.

Pojen u oštariju, iskati kumpaniju
tako kratin noći duge
nikad ne pijen zase, vajk za te druge.

U zdravlje Moružinu!
u zdravlje Martinu!
u zdravlje Fumi i našoj kumi.

To ča pijen ninega ne briga
bukaletu zase nisan nikad diga
u oštariji kratin noći duge
i nazdravljan ma vajk za te druge.

MARE MOJA

Sva lipota tega svita
na tebi je fermana
još si liplja Mare moja
od kad si u mene namurana.

Tararankaj tranananaj tranananaj
još mi samo ruku daj
i reči da ćeš bit moja,
po boga svetega.

Tvoj otac i tvoja mat
zdavna voni znaju
da ćeš srićna Mare biti
samo meni ku te daju.

Tararankat će i mati
kad u kortu dojdu svati
tararankati će i baba
kad te prenesen priko praga.

TANJA PUCIĆ

Rođena je u siječnju 1978. godine u Puli, živi na području Labina. Život je posvetila obitelji, točnije djeci. Iako je kao svaka tinejdžerica pokušavala pisati stihove, udajom i majčinstvom prestaje se baviti tim hobiem. Ovaj, nazovimo izgubljeni dio sebe pronalazi ponovo u ljeto 2012. godine. Od tada do danas ima objavljene pjesme u nekoliko međunarodnih zbornika. Prva je bila zajednička međunarodna zbirka „Dotaknuti stihom“ u izdanju KULTure sNOVA iz Zagreba, zatim u zborniku „Skadarlijska boemija“, zborniku „Sve boje leta“ u izdanju IK „Sven“, u zborniku „Prva u svijetu Antologija facebook pjesnika“, te još neki, a od samostalnih ističe se prvijenac pod nazivom „Ljubav u očima boje badema“ u izdanju Nove Poetike iz Beograda, te zbirka pod nazivom „Poljupci od čokolade“, također u izdanju Nove Poetike iz Beograda. U tijeku je tiskanje još nekolicine međunarodnih zbornika u kojima će se naći i njezini radovi.

PO DOMOČU

So rekli da napišen
Nešto po domoću
Da se ne zobi naša beseda
Son rekla:
Ćun provat...
Zela son horto novo,
Lapiš kako more blu
I fermala.

Potin se...
Kako va febre gorin,
Trudin se i trsin,
Kako težak,
Ma mi ne gre...
Ne umin po domoću
Magari to besedo cut me
Pježo...

Žalbsna va duše,
Na voce suze so prišle...
Horto son hitila
I moje store pitala:
Zoc jedini po domoću
Navadi me ni?

ZA MOJO CIJO

Portila si...

Z ove vali od suz,
Z anđeli toncat si šla..
Mene si somo pustila..

Mi fališ..
Ni više kolacići..
I kafe je zlejeno...

Nanke se ne smejin
Onako od gušta

Tebe više ni
Samo lampion zo te svetli

A ja bin otela
Samo još jedon put
Te videt,
I to zlejeno kafe
S tobom popit...

MLADOLETAK

Cula son vetar
Kako z ropcami gona
Da mladoletak je prišlo,
Da tepleje će bit...

Zavonjali so pini
Zoda kući, se je drugošlje,
Na freškeco odor ima,
I rožice so vilezle
Kako da hi je sron...

Dnevi so dalji
I škurina ni više tako grda..
Va duše je mir..
I ti si tu

Z rukami okolo mojega vrota..
Lepo je...

Kampanil na crekve
Polne zvoni,
Mladoletak...
To smo ja i ti...

NJOKI MOJE MATERI

Nedelja je ...
Rano smo se stale sestra i ja.
Kumpiri so već kuhani,
Na stole sol i muka...
Mat mesi, nožići va rukah pronti,
Kuscići testa pred nami...
Smejimo se,
Muki je sakamor...
Ne importo, ćemo pomes...
Va padele kokoš,
Žvacet i njoki moje materi
Odori mojega ditinjstva...
I sada hi se spametin..
Leta so pasala...
Njoki s mojemi decami
Sada delan,
Muki je sakamor..
Smeh...
Va nedeljo,
Kako vajka..

FEŠTA VA KONOBE

Va konobe ugonj gori..
Na banak nona
Je klala kusćić paršuta,
Sir i kobasice,
Kakov bobić grojza
I mižoli...

Va bacvah vino diši
Crno, kako krf gusto
Najbolje na svete..
Spod ugnja domoći kruh...

Kumpanija prideva,
Fešta će se fešteđat,
Anke armonika će prit..

Zakantojmo preteli, si na glos,
Neka prido i susedi
Zvoni i nezvoni...

Dokle je vina,
Armoniki i smeha
Kako jedon ćemo bit.

MIRANDA ŠKALAMERA VERBANAC

Rođena 1969. godine u Puli od oca Maria Rocca i majke Anice Danice. Svoje djetinjstvo provela je u Velim Goljima, a zatim na Vinežu gdje živi i danas. Osnovnu školu i dio srednje pohađala je u Labinu te zadnju godinu srednjoškolskog obrazovanja u Rijeci. Po zanimanju je strojarski tehnički crtač. Doškolovala se za turističkog pratitelja, njegovateljicu i refleksologa. Radi pri Istarskim domovima zdravlja, a sklonost prema poeziji gaji još od školskih dana. Piše poeziju i kratke priče na čakavici i standardnom hrvatskom jeziku kako za odrasle tako i za djecu. Upravo je njezin sin Marion Dominik bio njezina prva vjerna publika od najranijih dana i stoga je odlučila objaviti svoju prvu dječju slikovnicu “Moje prve domoće besedi” u svrhu promicanja, očuvanja i njegovanja izvornog govora svoga labinskog podneblja upravo među najmlađima.

Njezina poezija uvrštena je u međunarodnu zbirku poezije “Tebi pjesmom za Valentinovo” 2015. godine. Jedna je od učesnika Krčkog natječaja pjesnika na temu “Tu bura grmi, tu more spi” 2015. godine.

MOJI LJUDI

Tu kede si misli da
nicega ni

Tu kede jedini ne spi

...živejo ljudi dobri...
...puni toplini...
...radosti i sreći...
...moji, naši, vaši...

Labinjani i Labinjonki

Plavo hi nebo gleda
...deštin hi cuva...
Sunce žuto nin ugoja

Noso svojo besedo
S kolena na koleno.

NONI

(Giovanni i Giuseppa)

Noni so moji celi život svoj
kampanjo delali.

Korico kruha so va velej muke dobili.
Mucili so se i patili
drevo s boška brnali, blogo krmili,
trovo kosili, žito želi,
palento jali, rano se digevali
Do ubeda velo delo finjevali.
Kasno spat hodili.

Po zime ugnjišće ložili, a po lete pod lipo sedeli.
Va cabre so robo proli i s patoka vodo nosili.
Komoditot niso imeli, va kadine so se proli,
sejno so se preživeli,
cuda dece imeli i vele leta doživeli.

Nedeljo so h maše hodili i Bogu se molili.

Sada hi više ni,
a kuća pod Uško
prozna stoji.

MOJ OTAC

(Mario Rocco Škalamera)

Žulji, muka i trud
bili so život tvoj.
Trliž ka si vajka nosi
tužan doma stoji,
a tvoje ordenje mrtvo leži.
Krh si pljova i pot je s tebe lete,
puno si stori, a niš nisi sobun ze.
Kuća je prozna bez tebe
i se je pusto okole nje.
Od malo besed si bi i nikad se nisi tuži,
majstor kakovega ni,
jušt i pošten kako žveljarin,
a bravinca nebiš bi zmasti.
Ki će te nikad zubit
kad si sakemu dobar bi,
raj biš bi do nego ze,
a za svojo famejo brižno si škrbe.
Oci so naše i don današnji nepresahli potok,
a tuga je otrla smeh nan z ust.
Šperonca nas samo drži
da dragi te je Boh
poli sebe va roj zavajka ze.

RUKI MOJE MATERI

(Anica Danica Škalamera)

Strošene, škure
na njimi samo žila vele,
cuda so tega kroz
njejno življenje prehitale.

Moje lice i vlasi samo znojo
koliko so te ruki me
ko mičo mazuljale.

Vajk so zomke pronte bile
ruki moje drage mami.

Beleco mladosti so zgubile,
ali veka viterna
na pomoć i milost
te vrele ruki materine.

ON

(“ano”)

Šla son i tornala
nonjega son ja pensala.

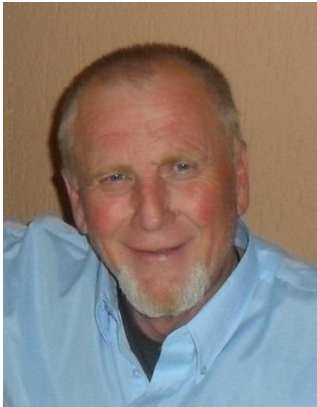
Vreme je letelo
dnevi so pasali.
Moji pensjeri nonjega
so vajak tornali.

Ni hipa ni minuti
da moje srce ga ne čuti.

Vreme i dalje leti,
a ja son va pensjerah
još vajka s njin.

Moj je sa
i njegova
son ja.

BRANKO VALIĆ

Branko Valić rođen je u Puli 1956. godine. Završio je ugostiteljsku školu. Pjesme je počeo pisati na facebooku gdje je imao veliku potporu ljubitelja lijepa riječi. Piše na standardu i rakljangskoj čakavštini. Radovi su mu uvršteni u nekoliko zajedničkih zbirki: *Megamaxy Gigant pjesma* 2013.; *More na dlanu* 2014., *Tebi pjesmom za Valentinovo* 2015. Svoje radove je čitao i na Krku u okviru obilježavanja svjetskog dana poezije 2014. i 2015. godine u organizaciji krčke udruge Krčka beseda i portala Otok Krk, a predstavio se i na TV Nova Pula. Učesnik je međunarodnog pjesničkog festivala *More na dlanu* 2014.

FALA

Od vajka so nosile
tri kantuna od kući
prve se stajivale
zadnje šle spat.
Skrbele za famejo
blogo i ognjišće
prez grde besedi,
vajka kuntente.
Kuhale, prole
va kampanje delale,
deca rodile,
tendile famejo.
Neso iskale
ni zlota ni srebra
samo jeno malo
zdovlja i veselja.
Fala van zenske
za skrb i muki
Na svemu va živote
ca ste pretrpele.
Fala Van.

SUD OD SVETA

Kakovo je to vreme prišlo
kad brat bratu
nožić va život rine
pretel pretelu
jamo kopa
a beseda nima valora.
Se neka kativerija
đelozija i mržnja.
Kede je finila
lepa beseda
una stisak ruki
bez fige u žepe.
Kamo gre ta svet
Kede so se zgubili ljudi
Sud od svita je priša
Zasprovega.

PENSJERI

Zad stolen sedin
spreda mene horta
napisat bin ote
ca još napiso neson
Za Istro prelepo
uliko, vino
Dvigrad, Učko
za more i kamenje.
Napisat bin ote
ma lapiš pociva
za težoka, kovara
i rakljanski lonac.
Va pomoć zoven
Balotu i Draguzeta
da zasopejo i zakantojo
"Rodila loza grozda dva"
Da pomoro, da porino
ta lapiš va ruke
magari na hipić.
Zad stolen sedin
horta je prozna
ošto cuda je lepega
a besed malo.

MIRAKUL

Na oltore
ti,
kako vonjel
lepa, svetliš
od sreći.

Ja,
nedere na kraju
čekvi, son gleda
vot
i moli Boga
da stori
mirakul, samo jedon,
Jedini.

Namesto njega, ja
da buden s tobon.

ZAVAJKA

Odor, ta odor
ca se po kuće
poteže

ta odor življenja
teplega kruha
od peći vinjenega

malo pešta
na njemu namazano

žljuk krvovega vina
krvovega kako
zemlja istrijska

i ona mrvica kuntenteci
fameje, ognjišća,

starini naše
zavajka va srcu
cuvane

VALENT VIHTELIĆ ZDRAVČI

Valent Vihtelić Zdravči rođen je 1950. godine u Labinu. Objavio dvije zbirke poezije: *Sjene nad vodama* 1983. godine i *Na putu* 2004. godine. Radovima je zastupljen u antologiji *I ča i što i kaj* 1997. godine (priredio Dr. sc. Boris Domagoj Biletić), zbornicima *Verši na šterni* (od samih početaka manifestacije 1994. godine do danas), *Labinski versi* 1997. godine i *Labinski versi* 2008. godine. Sedamdesetih, osamdesetih (skupina *Labinski dogovor*) i devedesetih (skupina *Veliki zavod – HSAUOCL*) aktivno se bavio teatrom.

REGOL

Rashitana kolena, razdrobljeni galioni
Kadeni, maci, štangi, cuki, lampi i tići
Veli tići švići, z Velen Jožeton ćućajo katrom
Va Krapne, a Venecije na Regol, veli tići.

VELI JOŽE

Po šinah zgorun i zdolun, vagoni i vagoneti
S karbonon plavajo tela rashitana
Veli Jože va cuke, a cuki va bace
Lampi, svetlice bojže, karbon vrajži.

SVETI BORTUL

Veli Jože s pipo va bace, va cuke
Ni Dante, ni Ante, Tonić je i Sipe
Sipe ki dela pipe i se plava,
Gore va Sveten Bortule Nazor
Va meh sope.

PTICA ŠAŠAVICA

Ruki mešajo i zbirajo: karbon vamo,
Kaolin tamo, drek vamo, drek tamo,
A peščice Tići vinjevajo i čepivajo
Cuki so tu, peščice dijamantizirane
Digitalizirajo siliciziranega Sipića,
Gore va Sveten Bortule
Va meh Nazor još puše.

ZDENKA VIŠKOVIĆ - VUKIĆ

Rođena je u Labinu vrućeg srpnja 1949. godine. Iako je već u djetinjstvu doselila u Pulu, ostala je emotivno i misaono čvrsto vezana za rodnu Labinštinu.

...Do sjećanja dopiru bljeskovi. Labin. Katuri. Livade. Djetinjstvo. Poistovječena svakodnevno s ljepotom bivala sam hrastom, travom, kamenom, oranicom, pticom, nebom, mirisom kadulje, suhozida i majčine dušice. Bela murva. Crna rubitnica. Karvova drnjula. Prirodno primala našu istoimenost...

Poeziju smišlja (živi) oduvijek i već je prije dvadesete godine nazivaju prvom (i hrabrom) pjesnikinjom lirske dijalektalne poezije u Istri. Pjesme iskazane izuzetno sonornom labinskom cakavicom objavljuje u Istarskom borcu, riječkim Dometima, časopisu Istra i Nova Istra u Puli te mnogim drugim novinama i časopisima. Uvrštene su i u nekoliko antologija čakavskog stvaralaštva te prevedene na talijanski, slovenski, engleski, makedonski i esperanto. Autorica se rado odaziva pozivima za sudjelovanje na književnim večerima, susretima i manifestacijama, jer i dandanas svoje stihove najviše voli – govoriti.

Tiskane knjige:

1984. g. – *Tanac jončići po kršine* – oslikao akademski slikar Josip Diminić

1999. g. – *Molitva* – oslikala akademska slikarica Mirta Diminić,

2003. g. – *Sanji ot farfali* – oslikali akademski slikari Josip Diminić, Mirta Diminić i Predrag Spasojević

MOJ NONO JE S BOGON GONO

Jenega angošta, okole treh
Sunce je važgalo kamenje
Blogo je ušlo va hlot, ljudi va kučo

Va jedon hip se se je zacrnelo
kako da će gadi padat
Zagrmelo je, luče se je va kuće ugosilo

Strela je va jenen tire
veli grm zat kučo na pol raskolala

Umrli smo ot stroha

Tako je na kraju sveta
je reka nono, čepo kljuko i opra vrota
Harmali smo dihat
Strela ga je na guzico hitila
okole glovi luče vjola, lice blaženo

Da je gono s Bogon
je reka kat je priša vôle
i da ga je Boh torno nazat
da pobere trukinjjo i vine kumpir

ISTRA

Zoc je poli nas, sako toliko son pitala noneta
tako zeleno
tako plavo
tako zlotno
tako cisto
tako milo
tako srcu drogo?

Ze bi me na kolena i pravi mi po ki zno ka put

Kat je Boh zemljo deli
tvoj praprapranono je priša zatnji
Niman više zemlji, Boh mu je reka
Zoc si ceka zatnji hip?

Sa sramežljif, praprapranono je spusti glovo
i suzami va vocijami zagleda se va svoje ruki

Son so vinet kumpir, je pravi Bogu
da ne zagnjilije

so rekli će celo šetemono padat doš

Boh ga milo pogleda
i bušne mu ruki

Dorovat ćun Ti va bokonić zemlji
ko son zose pusti
a ja ćun prit stot poli Tebe

MAMINA MEDEZIJA

Kat son bila va Edite
s kvarnor son fibri
legla na žuti sablon

***Meh je odnekudar sopa
Vela vrota ot provega zlota
so se po malo oprla***

***Mama me je moja cekala
va magle blu turkeze
Zamotala me je ot glovi do pîti
va neko blaženo milino
i na lahko me zela va krilo
Moja me je Mama
hlodila i gladila kako da jima sto ruki
i se dokle neson zaspala
po tiho, po nase kantala***

Drugo son se jutro stala
zdrava i krepka

I don danas bin se zakljela
da To neson sanjala

VO MI JE PRAVI PRETEL

Malo son od dela pomunu
i son se šo spovedat i za pomoć molit Boga

Pop još ni priša
va spovedalnice je bilo teplo, a ja trudan
mi se paro da son na hip zaspā
Ku son ku ne, glos son cu!

Si zdrof – son

Si uženjen – son

Jimaš dece – jiman

Žena i deca so zdravi – so

Jimate za jes – jo

Jimate za pit – jo

Jimate za ubuć – jo

Jimate ston – jo

Jimate se radi – jo

Sin moj mili, ma ca onda tu delaš

hoj doma, smeji se, toncaj

Ku je ku ni, neki me je dobro udri po glove!

Noglo son priša vose
Dobro son se zasramova
i prvo nego je priša pop
zafoli son Bogu koko son zno i ume
Pomalo son so doma po tiho kantajeć

**ONO OT KUDA SE PENSIR I BESEDA TORNIVAJU PRES DA
SO STORILI DELO**

Sako toliko,
(mi se paru ne utejeć)
upren školjo na srcu
za ko son pensala
da son je dobro zamendala

Kat zabuli, mi se vidi da tecen, ne gledajeć kamo

***Ku rivon vuć va školjo srca
poden
i son
pres da son ni šla, ni prišla***

***I son, ne kede je
son – kede ni!***

***Ticen to ot kuda se
i pensir i beseda tornivajo
pres da so delo storili***

Na hip son Doma

Dosta šetemun pokle niman nanke mrvu stoha ot smrti

MASIMO VLADIĆ

Zastupljen je u zbornicima: "Verši na šterni – Suvremenost" 2002. godine, "Labinski versi 2", "Reci mi ca", "Verši na šterni – pjesnička panorama".

Objavio je samostalne zbirke: "Rikordi na pasane leta" 2003. godine i "Pikuleci od valora" 2005. godine. Na literarnom natječaju "CA JE ČA" u Labinu osvojio je drugo mjesto 2009. i 2014. godine.

Živi i radi u Labinu.

ŽUDICIJA

Robi nan kako kruh
Spod gvardijo so nas klali
Nosimo pištolo
kamenje smo va zide
ko će se razmilit va sablon
i razletet na se bondi.
Ne robi nan šušpet,
ljudi smo ki se moro dogonat,
z besedo vadit mlaji
ca je užonca i znamenje;
ku ne bi bilo škoda.

MOJE ZRCALO

Moje zrcalo si bila
za fešti i tanac
nosila si najlepco monturo
solić zome permanenti delala.
Bili smo mlodi i topli.
Nopet si va sejne monture,
neson reka da so štraci.
Kako prvo bliščiš i
mlaji zat tobun obraćajo glovo.
On je ingamba i dobro vas tendi.
Solić ja vidin da si nešto zgubila,
ošto te malo bolje poznon.

Nesi za nic bila
moje zrcalo.

STORI MLADIĆ

Taprvidon si tuka sede.
Poli mene si cera bi,
jure si va va groje spo;
si dobro? Ma, nesi abado.
Da ćeš se refaz?
boh je veli...
Još mi je na mente
kada smo mlode na okolo peljali,
plavali po škuren
na spjađe kantali.
Sada je drugo vreme;
pretebo zbudi se!
Još smo vajka ljudi.

DUH NA NEBE

Ležin na spjađe.
Špijon nebo, ne penson.
Kako od vati vetar oblaki nosi;
z ruko biš hi ćapo.
Na jedonput se blu.
Kede je more, a nebo?
Špijon vamo i tamo
ne bacilojo,
kako da se je duša prezentala;
vrah me ze ku ni prečiži.
Špijo i mucu kako ja njega.
Ca da vervan ali ne,
ki još abado?

Tonca po nebe duša Isusova;
Boh jo je poslb.

BESEDA I ŠLOVEK

Šlovek. Forši je, forši ni.
Z besedo svojo brigi je volja.
Kalivali so mu bareto
i ugibali se z puta kada je pasiva;
prefinta beštiji so pred njen bižale.
Ni mu bilo čoro
ku ga jimajo stroha ali štimojo.
Ma ca je za sprovega tako,
ali mi se sanja;
forši vrah z manon zapoveda?
Zvoli so ga va kompanijo
naka pravi kakovo štabilo.
Mirakul od ljudi, kako na trnjah
neso mogli dočekat.
Pred njimi se je prezento i zaneme,
obrnu i porti.
Neso znali zoc ni kamo?
Svojni ga više jedini ni vide.

ŠPJEGANE BESEDI

B

Barhon – široka suknja;
Belac – groblje u Martinskom;
Besedam – riječima;
Blenci – uštipak;
Blogo – životinja;
Botun – dugme;
Brek – pas;
Bukaleta – posuda od keramike za piti;
Bušići – poljupci;

C

Cica – siše;
Cifranja – uljepšavanja;
Cujen – čujem;
Cula – čula;

Ć

Ćakola – priča;
Ćuti – osjeća;
Ćutim – osjećam;

D

Deštin – sudbina;
Dih – dah;
Dite – dijete;
Dišio – miriše;
Diškorš – razgovor;
Dišturbun – remetiti;
Doznon – doznati;
Duje – miriše;

F

Fondament i- temelji;
Forešt – stran;
Forši – možda;
Frma – na mjestu mirna;

Fronjke – jasne;
Fruntin– dio na kapi šilterci;
Furešt – stranac;
Fuži – tijesto tipično za Istru;

G

Glodis – trnovit korov;
Gre – ide;
Grop – čvor;
Gvardjon – čuvar;

I

Indentita – lična karta;
Inderic – adresa;
Intrešo – zanima;

K

Kaleb – galeb; krafi;
Kalmiva – smiruje;
Kambijo– promijenio;
Kamižot – haljina;
Kljetve – prokljinjanje;
Kolariva – boji;
Kosisće – držak kose;
Koščah – kostiju;
Ko more – da li može;

L

Lancini – željezne vile za sijeno;
Laves – posuda u kojoj se kuha na ognjištu;
Lepcen – ljepšim;
Lomnica – stog sijena;

M

Malin – mlin;
Mente – misli;
Mladoletak – proljeće;
Mrvi – imalo;
Mucala– šutjela;

Muci – šuti;
Mušku – mačku;

N

Naharhušćen – nasrhnuti;
Nalahko – sasvim lagano;
Nanke – niti;
Naroste – naraste;
Na mod – na mjeru;
Nic – ništa;
Nima veri – neprevidiva;
Noki – unuci;

O

Obed – ručak;
Oci – oči;
Odor – miris;
Od sega gušta – od gušta;
Odvraća – odvracati;
Ofizi – uvrede;
Orgoljuža – ponosna;
Orgoljužo – ponosno;
Ošneten – začaran;
Ošto – jer;
Otrocica – malena djevojčica;
Otroken – dečkom;
Otrt – obrisati;
Ot domi – od kuće;

P

Pacijenca – strpljenje;
Parićani – pripremljeni, skuhani;
Partenca – polazak;
Perilo– zbijene pamučne krpe na štapu za močenje kose;
Pikuleca – sitnica;
Pomajić– lipanj;
Poslušat – poslušati, čuti;
Pošnen – započnem;
Potna – znojna;

Pred – ispred;
Prekrivan – zavaravam;
Prenemo – prestrašimo;
Prenu – prestraše;
Prepoznuje – prepoznaje;
Prez – bez;
Prhće – lagano kuha;
Pridemo – predemo;
Pridi – dođi;
Prohamar – rudarska bušilica;

R

Raskinjeneh – rasparanih.
Reditano – nasljeđeno;
Rešpet – respekt;
Rigvorda – bez ustručavanja;
Rikamivat – vesti;
Robula – zamka za ptice;

S

Sapori – okusi;
Staza – staza;
Sten – s tim;
Sunce zahod – zalazak sunca;
Svit – svijet;

Š

Šapoćat – govoriti po tiho;
Šentimenti – osjećaji;
Škarpet i- krpena obuća;
Škrupa – škorup;
Šporak – prljav;
Štabile besedi – riječi kako treba;
Štortov don- krivi dan;
Štortovemi – naopakami;
Štrice – izrasline, prutovi vinove loze;
Štriga – vještica;

T

Tarmi- moljci;
Taverša - pregača;
Ten- tom;
Tin - stjena;
Toćiva - umakati, moćiti;
Tombolac - drveni lijevak za držanje vode, perila i brusa prilikom košnje;
Trudo - umoru;

U

Ukrode - ukrade;
Urto - prkosi;
Užonca- običaj;

V

Vahalj - debeli otkos sijena;
Valor - vrijednost;
Va gute - u grlu;
Va škerce - u šali;
Voli - vali;

Z

Zamik - zaklon;
Zamuće - zašute;
Zapoveda- zapovjeda;
Zaši - zašio;
Zatonca - zapleše;
Zavija - zavija;
Zikva - kolijevka;
Zlegla - rodila;
Zose - za sebe;
Z dugega - s dalekog;
Z mojim - s mojim;

Ž

Življenje - život;
Žveljarin - budilica.

BESEDA ZA LIBRET

Se belec labinske veduti od fortice do mora z jene bondi, od Uški do Skitaci z druge bondi, pa se tamo kamo do Vlasiji, kede gre sunce zahot sprovljene so va librete va ken so svoji verši rikamale labinske poetesi i poeti.

Sprovljeni takovi kako so, z dusi pune srcu gonajo, lapis je zapiso, zavek viterna da nas "Ca" zustone na labinjonske skancije ka vajka ima mesta za domoći libret.

Kako najfineji merličí, kako perli od valora neka beseda od starini zustone, da ziveje, da se gona, kanto i pise. Saki vers ima valor, od onega kega je napisala mloda poetesa po skriveć, do poetesa i poeta ki so Labinu pustili koreda za ko je jena kasela, jedon baulj maš. Kapljo versi z dneva va don, Labin svetu gona i moli da se ne zobi labinski poetski dih. Si kolori od mornice bit ćo regul sakemu ki ta libret va ruku zame, štejuć verši ki so va librete darovani srce će taknut a forši će i suza kapnut, obraz tepal će mljocit – se muki, patimenti kovara ki je najlepce leta svojega zivljenja kopo najcrneje zloto i pusti pod zemljo crno, ona mu je retko davala pecenjo, cuda puti vise samo siromaščino i bol. Zeleni kršini i more plavetno, celestin, pod nebe od deština kovaru so blješćeli lepce nego bilo kemu, koliko hi je bi zeljan provlja vers ki va zikve labinske poetiki sanja svoj son.

I uzonci i navadvi nase Labinsćini, kuntrodice, turjon i crć, cuda drageh ljudi va ven librete nošlo je mesto kako tić va teplen njuzle. Ako neki kukovo besedo ne kapi, more je noć, na kraje libreta, besedor će mu besedo spjegat, put pokozat.

Kako na gvantjere pune najslajeh fruti libret kega imate va rukah pun je versi, veli numer poetesah i poetah som zose se

je reka. Saki od njih posebe je jena dusa – otprt libret a skupa
so zvezda ka blješči na dugo, besedo štimo.
Kompanjojmo nase CA, ta nas najfineji koreda pokoljenju ki
će pokle nas pod kampanilen labinsken dihat zivljenje.

*Zlotnen lapišen napisana,
zlotnen timbron timbrana,
beseda nasa va vers stivana,
srećan neka nje je put
do sakega ki će je štet.*

Neda Milenkovski

CA JE NA KE PAĐINE

IVANKA AREFIJEV NEVERA ŠKARPETI KANAT II BAULJ SADA IMAN ŽELJO	9
MLADEN BASTIJANIĆ DUŠA OD GALIJOTA MIKULA CEKUTA MOJ KROJ KOVARI S KRVOVE PLACI KRVOVA PLACA POLVERICA	15
SANJA DEPILOKOLOZVANE DOMOĆOJ BESEDI HOMO H LAPAC BRAGEŠE NONINA KASELA ŠĆORICA O MENI I TEBI	21
GORDANA DROPULIĆ KORENI DISPERIJA MOJA MAJEŠTRA RINA STROH	27
TINA DRUŽETA BUŠIĆ FORŠI ĆEŠ ME PREPOZNAT PRVO BIN SE SELA REKLA MI JENU VEČER SAPON	33
SILVIJA FARAGUNA DIH	39

ŠTOFNJI NA SRCE
ZARINJENA DUŠA
ZARAŠĆENO TLO
KAMBIJANA KRH

ŽELJKA **FONVIĆ** 45
BROD NA VETRI
DIŠKORŠI
TAKUJIN
VELA LJUBAV
ĆU TI PRIT

BRUNA **GOBO** 51
MOJ ČRĆ
NINETTA OD ČRĆA
PLINIO de la BEPA
JEDON MOJ SONJ
BOKONIĆ MOJE MLADOSTI

TIHANA **GOBO** 57
LABIN
MOJ NONO
PEKLJAR
ON I ONA
DEBELA

ZLATA **JURCAN VUKELIĆ** 63
ŠEST KANTADORA LABINJONSKE KLAPI
BORDIZAT
ŠJOR KAPITON
SAGRE BESEDI
ŠPOŽICA

JOSIP PINO **KNAPIĆ** 69
DVO KOVARA
GRDELIN
NIC
AMOR DVO TIĆA
VUOL

DENIS KONTOŠIĆ CRN PAKOL KAVARICE NI NA NEBE SELO TEPLINA VOKOLE SRCA TEŽAK JE DON	75
MARTA LICUL LADONJA NIC VREDNO MOJA GITARA NA PRAGE TRAPARICE	81
ELIS LOVRIĆ VEŠĆA VEL SE CA JE MERIKA MOJI HIPI	87
NEDA MILENKOVSKI BELA DOTA RIKAMANA LESA VA KLANCIĆE FJONDA BELE KRELA ZA KORAK I KUROJ	93
MALVINA MILETA CA JE ŽENSKA NA TEN SVITE OTKUDA SON DOMA PIKULECA ABORA KADABORA PO DOMOĆE VRAJŽA GA JE MAT RODILA	99
RINA MILETIĆ RUKO MI DAJ POMAJIĆ BUŠA MOJ KRŠIN FACOLIĆ	105

DVU BISERA NA PLACE
MOJA ISTRA

SUZANA **MUŠKOVIĆ** 111
MIĆE (VELE) STVORA
SRNA
NOĆAS
MAMA
OBEĆOJ MI

DANIEL **NAČINOVIĆ** 117
BURA VA LABINE
LETUĆI VAGONETI
GLICINIJA NA PLACE
TAKOF JE ORDIN

ZDENKA **NAČINOVIĆ** 122
SMOKVA
OTROČICA I OTROK
KRUH POD ČREPNJO
MOJA NONA
NEŠE MATERI

DRAGICA **PRENC** GOBO 128
KUNJODO
SAMOĆA
GROTA
VAJKA ZA DRUGE
MARE MOJA

TANJA **PUCIĆ** 134
PO DOMOĆU
ZA MOJO CIJO
PRAMALIĆE
NJOKI MOJE MATERI
FEŠTA VA KONOBE

MIRANDA **ŠKALAMERA** VERBANAC 140
MOJI LJUDI

NONI (Giovanni i Giuseppa)	
MOJ OTAC (Mario Rocco Škalamera)	
RUKI MOJE MATERI (Anica Danica Škalamera)	
ON ("ano")	
BRANKO VALIĆ	146
FALA	
SUD OD SVETA	
PENŠJERI	
MIRAKUL	
ZAVAJKA	
VALENT VIHTELIČ ZDRAVČI	152
REGOL	
VELI JOŽE	
SVETI BARTUL	
PTICA ŠAŠAVICA	
ZDENKA VIŠKOVIĆ – VUKIČ	157
MOJ NONO JE S BOGON GONO	
ISTRA	
MAMINA MEDEZIJA	
VO MI JE PRAVI PRETEL	
ONO OT KUDA SE PENSIR I BESEDA TORNIVAJU PRES	
DA SO STORILI DELO	
MASIMO VLADIĆ	163
ŽUDICIJA	
MOJE ZRCALO	
STORI MLADIĆ	
DUH NA NEBE	
BESEDA I ŠLOVEK	
ŠPJEGANE BESEDI	169
BESEDA ZA LIBRET	174
CA JE NA KE PAĐINE	176